Лист Основне школе „Свети Сава“ Београд

Маштарије

година IV * број 12 * јун 2019.

Дан школе

Спортска надметања - Турнир у баскету

Школски лист *Маштарије*
Основна школа „Свети Сава" Београд

Драги читаоци,

Дванаести број школског листа *Маштарије* је посвећен активностима из другог полугодишта школске 2018/2019. године.

Тема броја је причање прича, па представљамо дечија књижевна дела настала током радионица у Библиотеци града Београда и у школи током активности пројекта *Причам ти причу*.

О важности читања говоре прилози о пројектима *Приказ књига* и *Читам, па шта?*

У овом броју вас чекају и текстови о прослави Дана школе, дешавањима у I_3 и часу посвећеном пчелама.

Рубрика *Ученици – стваралоци* представља литерарне и ликовне радови ученика, практичне радове настале на часовима технике и технологије и један интервју.

Читајте и уживајте!

Редакција

Главни уредник
Слађана Галушка

Редакција
Ивана Уљанов
Марија Илић
Јелена Маринковић
Ана Стојановић
Драгана Јањић
Наташа Томић
Маја Анђелковић Шегуљев
Ивана Смиљковић Чевизовић

Сарадници
Сава Крнетић IV_5
Нефели Папамали V_1
Мила Грубишић V_3
Маша Гавриловић V_2
Нина Орландић V_2
Марија Кузмановић VI_5
Милица Влашкалић VI_5
Соња Божанић VI_5
Миа Сворцан VI_5
Амаја Менендез Ђурић VI_5
Мина Јаковљевић VIII_1
Лана Маринковић VIII_1

Лектор
Драгана Јањић
Ивана Марковић

Технички уредник
Слађана Галушка

Директор
Михајло Ракоњац

Адреса редакције
ОШ „Свети Сава"
Београд, Николаја Краснова 8

Садржај

Дешавања
4 Љубавна прича
7 Авантура – Потера за благом
10 Некад и сад и библиотерапија

Дан школе
12 Свечана приредба
13 Спортска надметања

15 О пчелама

16 Мој Београд у I_3

18 Причам ти причу
19 Пепељуга у 21. веку
21 Вила и трол
22 Потрага за лековитим напитком
23 Авантура Арчибалда и Грофа
24 Месечев коњ
26 Максим и Леа
28 Ела и Принц

Аги и Ема
30 Прикази и илустрације романа *Аги и Ема*

Ученици стваралоци
33 Литерарни и ликовни радови ученика
38 Интервју са Десом
41 Практични радови

Читам, па шта?
43 Прикази и илустрације књига

Дешавања

Љубавна прича

Ученици трећег разреда су од 25. до 29. марта 2019. присуствовали радионицама у Библиотеци града Београда, одељењу „Растко" на Врачару под називом „Писање љубавне приче". Радионице су организоване у сарадњи школске и градске библиотеке. Библиотекарка Александра Вићентијевић је са ђацима разговарала о причању прича, мотивима и елементима приче.

Задатак за ученике је био да на основу датих мотива напишу љубавну причу. У стварању књижевног дела радили су по групама, договарали се и заједнички осмишљавали забавне, романтичне и смешне приче. Представници група су читали радове, потом су гласањем бирали најбоље дело. За најбољи рад разреда проглашена је прича ученика III_1 „Јапанска храна". Библиотека града Београда је писце наградила књигама.

Радионице су биле веома успешне. Ученици су показали да разумеју како се ствара књижевни текст, да умеју да поштују захтеве и саставе одличне приче.

Слађана Галушка

Јапанска храна

Једног дана, у двадесет четвртом веку, бака Нена се сетила својих успомена из времена док је још била млада. Подсетила је њена унука Ана, која је у бакиној кући пронашла дневник са бројним успоменама. Чим је отворила, схватила је да је то дневник њене баке. Читала је…

Из дневника је закључила да је бака, док је још имала тридесет година, била заљубљена у неког Гојка. Сазнала је да су се упознали у ресторану који се звао „Јапанска храна". Јели су суши и разговарали о својим досадним животима. Тада је Гојко запросио Нену. Постали су нераздвојан пар. Венчали су се. На њиховој веселој свадби је свирао бенд „Рок стар". Но, након неколико месеци су се посвађали и раздвојили. Нени је било жао што се баш тако догодило. Решила је да потражи своју љубав. Нашла га је у ресторану „Јапанска храна".

Бака је схватила да је девојчици интересантна њена животна прича. Скоро да се запрепастила. Унука је, увидевши бакину давнашњу патњу, постала према њој јако добра.

Ученици III_1

Бакин дневник

Била једна бака Даница која је баш данас узела свој дневник и присећала се љубавних успомена. Бака се присећала лепих тренутака проведених са супругом Пером. Волела је и желела да се уда за њега.

Волела је она Перу, а и Пера је волео њу. Једног дана њена унука Ружица дошла је код ње у посету. Док је бака била у суседној соби, унука је узела бакин дневник. Ружица је, читајући дневник, схватила шта је љубав. Заљубила се потом у друга из разреда, Јовура. А, и Ружица се свиђала њему. Љубав је трајала док нису порасли. А тада су се раздвојили. Ружица је патила и патила, па је одлучила да га ипак потражи. И пронашла га је. Помирили су се. Наставили су да се воле и живели су срећно.

Љубав је нешто најлепше на свету и треба је ценити.

Ученици III_2

Бакина љубав

Бака Ружа је имала највећу успомену. Била је то њена прва љубав. Када је бакина унука сазнала да бака има успомену, покушала је да је сазна. Једне вечери, када је бака отишла на спавање, девојчица је пронашла бакин дневник.

Бака Ружа имала је љубав коју је много волела. Бакина љубав се звала Видоје. Много га је волела. Упознала је Видоја једног летњег дана у школи. Плашила се да поприча с њим. Једног дана Видоје је позвао бака Ружу на састанак. Бака је пристала. На састанку је Видоје питао Ружу да ли би желела да постану пар. Али, Ружа је сазнала да Видоје има девојку и отишла од њега. Ружа и Видоје су патили једно за другим. Бака Ружа је тражила и тражила Видоја. И, коначно га је пронашла. Постали су пар и никада се више нису посвађали.

Ученици III_2

Бакине успомене

Моја бака је увек говорила да има неке тајне успомене. О младости ми није никада ништа говорила. Јадног дана пронашла сам њен дневник. Када сам га отворила, видела сам да великм словима на њему пише „ЉУБАВ".

Чим сам почела да читам, схватила сам да је писала о љубави. Заправо, писала је о заљубљивању. Како сам даље читала, увидела сам да је моја бака писала о упознавању са деком. Када се се упознали, све је текло као вода, до њихове тридесете године. Тада су се раздвојили. Неколико година бака је живела сама. Пресвиснула је од туге и бриге и кренула да тражи деку. Пошла је у Шпанију јер је чула да се тамо одселио. Тамо га је пронашла и убеђивала га да се врати. Он је пристао и поново су се заљубили. После пар месеци, добили су ћерку. Дневник се овде завршавао.

Почела сам да размишљам о ономе што сам прочитала. Прича је била дирљива. Могла сам и да заплачем.

Ученици III_3

Бакино путовање

Једна бака имала је тајне успомене. Њена унука жели да их открије. Бака има дневник у којем су записане све њене тајне и успомене.

Били су двоје супружника и живели су на селу. Много су се волели. Волели су се као нико до сада. За четрдесет година брака направили су романтичну вечеру. Гледали су разне ситнице за које су их везивале успомене, док све није пошло наопакао. Дека је угледао слуку баке са њеном бившом љубави. Посађали су се и дека је отишао из куће. Бака је патила недељама. Кренула је да га тражи свуда по селу. Након дугог трагања, бака је пронашла свог драгог мужа. Извињавала се дуго и дека је пристао да се помире. Покушала да деки објасни колико јој је било тешко без њега и колико јој је све ово тешко било.

Неколико недеља касније бака се присећала успомена из дневника. Бака је деку уверавала како су њих двоје диван пар и како га она много воли. Девојчица је слушала читаву причу и била подоста сумњичава према оном што је чула.

Ученици III_4

Тајне бакиног дневника

Дошла сам код баке и пронашла њен стари прашњави дневник. Сазнала сам њену љубавну причу.

Писало је да је завршавала факултет. Појавио се нови ученик. „На први поглед сам се заљубила. Имао је кристално плаве очи и плаву косу." Одмах је пришао и сео поред моје баке. Чим су се угледали, спријатељили су се. Моја бака је осетила чудесну везу међу њима. Бака је дошла кући, али више није могла ни да спава, ни да пије ни да једе. Њихова веза је била нераскидива. Сутрадан га није било. „Сазнала сам да се преселио у Италију. Читаву ноћ сам плакала. Следећег дана сам села на авион и одлетела у Италију." Пронашла га је. „Наљутио се што сам дошла. Покушавала сам да му објасним како се осећам. Било ми је јако тешко. Једва сам скупила снаге и вратила се кући."

„Много година касније, испричала сам ову причу унуки. Јако јој се допала."

Ученици III_5

Авантура – Потера за благом

Као наставак радионица у Библиотеци града Београда, библиотекарка и наставнице Марија Илић и Јелена Маринковић организовале су часове на којима су се ученици још једном нашли у улози писаца, сада на тему „Авантура на рекреативној настави". Ђаци су добили папире са мотивима и упутства, а онда су, самостално и по групама, писали приче. На часовима ликовне културе имали су задатак да их илуструју. Са ученицима III_1 библиотекарка је разговарала о написаним причама и помогла им да једну причу дораде.

У школском листу представљамо ту причу, као и три приче ученика III_4 и неколико илустрација.

Авантура на рекреативној настави

У пролеће деца трећег разреда су отишла на рекреативну наставу у Међедову шуму. То је била права авантура за њих. Чим су стигла на одредиште, водич им је рекао да ће ићи у потрагу за благом што их је веома обрадовало. Сви су добили мапе, поделили се у групе од пет ђака и кренули у шуму. Млади истраживачи су пратили мапу.

Група број три у којој је било два дечака и три девојчице заостала је за другарима. Ишли су сами и на једном раскршћу су погрешно скренули. Бојана је испустила мапу и кад је подигла окренула је наопачке, па су уместо лево, отишли десно. Шетали су даље, а онда је на једном дрвету Сања видела отиске канџи. Помислила је да је то медвед оставио траг. Милена је ишла прва и иза једног жбуна мало даље, угледала медведа. Застала је и тихо рекла: „Мммм, медвед!" Деца су почела да вриште, окренула су се и почела да трче назад према одмаралишту. Медвед их је пратио. У међувремену, ловац који је био у близини, чуо је вриску деце и дотрчао је до њих и нанишанио је медведа. Медвед је помислио: „О, не! Ловац и нека непозната деца. Боље да их оставим да се смире." Медвед се окренуо и полако удаљавао од деце и ловца. Дечак Зоран је био збуњен и питао је: „Зашто нисте убили медведа?" Ловац им је објаснио да је то питоми медвед и да воли да се игра са људима и децом. Лука је додао: „Зашто нас је јурио?" „Хтео је да се игра са вама", одговорио је ловац Алекса. „Зовемо га краљ шуме и ово је његов дом."

Деца су се чудила овом открићу, поседала су на пањеве да се приберу и одморе. Лука је приметио да нешто сија поред оближњег великог камена и показао је свима да се тамо налази нешто чудно. Милена је пришла и узвикнула: „То је благо, нашли смо га!" Сви су се окупили око кутије украшене шљокицама. Зоран је опрезно подигао поклопац. А, унутра је била гомила великих сјајних новчића. Бојана је узела један и приметила да је су то чоколадице умотане у златни папир. Одвила је папир и појела „новчић". „Њам, ово је укусно, пробајте!" Свако је узео по један слаткиш и уживали у његовом укусу.

Алекса је деци показао пут до одмаралишта. Тамо су била остала деца, наставници и водич и сви су били тужни, јер блага није било. Зоран и Сања су носили шљокичасту кутију и стваили су је пред своје другове: „Ево блага, чоколадни новчићи су у овој кутији. Послужите се." Марија запањено упита: „Како сте га нашли?" Водич је схватио шта се десило: „О, децо, извините. Погрешио сам у цртању мапе." „У реду је, грешке се дешавају. Ето и нама се десила и захваљујући томе, благо је пронађено", рекао је Зоран.

Медвед је посматрао све то иза јеле. Маја га је видела и почела да вришти. Милена је испричала да су се они већ сусрели са њим и да је он заправо добар и само жели да се игра са њима. Онда су га деца позвала да се играју жмурке заједно. Тако су се спријатељили и схватили зашто се ово место зове Међедова шума.

Ива, Миона и Неда III_1

Авантура на рекреативној настави

Био је леп пролећни дан. Возили смо се на Копаоник. Многима је припала мука јер је до тамо веома дугачак и кривудав пут. Кад смо стигли, обукли смо зимске јакне и изашли из аутобуса. Тамо је било хладно као да је зима. У хотелу смо се раскомотили и отишли на ручак. После смо изашли напоље и одлучили да се играмо потраге за благом.

Ходали смо по шуми и нисмо очекивали ништа опасно. Видели смо један пањ са рупом и помислили да је то благо. Чим смо се приближили, угледали смо змију дугачку два метра. Уплашили смо се и морали смо да прекинемо игру јер змија није одлазила. Тада смо научили да на непознатим местима треба да очекујемо неочекивано.

Михајло Лазаревић и Коста Јовановић III_4

Авантура на рекреативној настави

Пре недељу дана почело је незаборавно путовање. Сви смо се радовали лепом проводу на Копаонику. Стигли смо, распаковали кофере и уживали. Наредног дана је следио лов на благо. Поделили смо се у групе, добили мапе и могли смо да почнемо лов у оближњој шуми. На мапи су биле означене мале црвене заставе – трагови. У једном жбуну се зачуло шушкање, а затим и лавеж. Ми смо се укопале, а из жбуна се појавила вучја глава, па затим још једна и још један... Потрчале смо, а за нама је трчао чопор вукова.

У једном тренутку зачуо се дубок глас: „Стој!" Преплашиле смо се још више, а онда смо схватиле да је то ловац. Објаснио нам је да су вукови добре животиње и да живе у овој шуми. Ми смо се спријатељиле са вуковима и играле се са њима. Нисмо победиле у лову на благо, али смо добиле посебну награду за храброст. Схватиле смо да неке животиње изгледају страшно, а имају добру душу.

Катја Јанић и Ива Бајовић III_4

Авантура на рекреативној настави

Сви смо се радовали одласку на Копаоник. Пре неколико дана започело је незаборавно путовање. Другог дана боравка следио је лов на благо. Поделили смо се у групе и добили мапе на којима су мале црвене заставе којима су обележени трагови.

До уцртаних трагова требало је да идемо шумском стазом, али смо нас пет, колико нас је било у групи, пронашле још један пут, знале смо да је то пречица и кренуле смо њоме. Ишле смо дуго и зашле смо у дубоку шуму. Из жбуња се чуло шушкање, затим и звук налик лавежу. Онда је извирило неколико вучјих глава. Покајале смо се што нисмо пратиле стазу, јер нас је сада јурио чопор вукова. Одједном се зачуо застрашујући прасак. Метком погођен, један вук је пао мртав. Упуцао га је ловац који је ту пролазио случајно. Остатак чопора је уплашено отрчао. Захвалиле смо ловцу што нам је спасао животе.

Нисмо нашле благо, али смо научиле да увек треба да се држимо обележеног пута да не бисмо упале у невоље.

Ана Кремер III_4

Некад и сад и библиотерапија

За ученике VI_5 библиотекарка Слађана Галушка и наставница српског језика Драгана Јањић су у марту и априлу 2019. организовале часове пројектне наставе под називом „Некад и сад" у којима је као метод рада примењена библиотерапија.

Циљ пројекта је био: Подстицање ученика да унапреде свој лични развој и боље разумеју своје емоције и понашање, као и понашање других људи, кроз анализу и тумачење романа „Орлови рано лете" и самостално креативно стваралаштво.

Међу задацима су: оспособљавање за читање, доживљавање, разумевање и свестрано тумачење романа „Орлови рано лете", развијање критичког мишљења и радозналости, разумевање својих емоција и увиђање одређене ситуације на другачији начин, развијање имагинације, уметничког сензибилитета и естетског доживљавања, подстицање ученика на самостално језичко и литерарно стваралаштво итд.

Пројекат је започео причом о важности читања и библиотерапији – о томе да је читање забава и развија машту и емпатију, да пружа нова сазнања и помаже у развијању социјалних вештина, доприноси бољем разумевању себе и других и олакшава суочавање са свакодневним тешкоћама и њихово решавање. Ученици су затим читали роман „Орлови рано лете" и разговарали са наставницом о теми и развоју радње, јунацима, проблемима са којима се они суочавају и њиховим осећањима.

У другом делу пројекта ђаци су говорили о животу деце некад и сад кроз сагледавање животних прилика ликова из романа и упоређивање са свакодневним дешавањима у свом животу. Задатак за ученике је био да препричају поједине делове романа, да пишу о осећањима ликова у тим ситуацијама и да на основу самог дела напишу дневничке белешке јунака. Затим су писали своје дневничке белешке током једне седмице.

На наредним часовима ђаци су читали своје радове и разговарли о животу деце некад и сад. Било је мишљења да је некад деци било занимљивије, посебно у селу, сваки дан је доносио нову авантуру, имали су већу слободу и играли се у природи. Други су, пак, рекли да је данас занимљивије, јер имају већи избор активности и да не могу да замисле живот без савремене технологије. Причали су о својим свакодневним активностима и разматрали како оне могу бити авантуре ако се посматрају из другог угла.

Закључили су да је читање романа и разговор о њему допринео да схвате да њихови проблеми, за које мисле да су велики, у ствари уопште и нису проблеми кад се упореде са проблемима јунака романа.

Ток и продукти пројекта су представљени на веб страни школске библиотеке у тексту „Некад и сад". У школском листу представљамо неке од радова.

Слађана Галушка

Срећа

Неколико часова у оквиру пројекта било је посвећено разговору о срећи: о томе да ли су деца срећна, шта их чини срећним и који су разлози да не буду срећни.

Причом о срећи обележен је и Међународни дан среће, 20. март, а затим су ученици на писменом задатку из српског језика писали на тему „Ја сам срећан". Представљамо један веома леп рад на ову тему

Ја сам срећна

Понекад сам срећна, некад тужна, љута или изнервирана, али ништа не траје дуго, па тако ни моје емоције. Мислим да срећа не може бити мања или већа, већ је догађаји који се десе док си срећан, чине таквом. Кад сам срећна, на све гледам другим погледом. Почиње тако што је, на пример, лепо време, онда сазнајем да могу да идем код другарице или нам рођаци долазе у посету, па са мамом правим колаче. Мојој срећи нема краја. Често погледам кроз прозор и уживам у заласку сунца. Увек све започне малим догађајем који ми улепша читав дан и то је права срећа.

Када сам тужна, обично не знам шта да радим. Одједном схватим колико ствари морам да урадим. Желим да све буде савршено, иако знам да не може. У таквим тренуцима понекад изађем напоље да купим сладолед. А понекад просто одем код маме да је загрлим, што увек помаже. Када сам изнервирана, затворим се у собу и плачем. Али то прође и већ после сат времена сам срећна.

Када се нешто лепо деси, срећна сам, и све што се догодило или што тек треба да се догоди, исто тако изгледа: ведро и насмејано. Волим да пишем дневник кад год сам тужна или љута, а не када сам срећна, јер ми то помаже да избацим негативне емоције и могу да заборавим оно што је прошло. Смешно је како ме друштво некад орасположи, а некад изнервира, али увек је ту бар једна особа поред које желим да будем. То је један од разлога због којих волим школу - друштво. Ако после школе идемо у парк или у биоскоп, мени ће сви часови изгледати занимљивије. Школа ме такође спречава да тугујем, јер је заиста тешко бити тужан поред све те насмејане деце и информација које треба да запамтим.

Неки кажу да је моја срећа заразна, јер кад сам срећна, све ће да ми буде смешно и весело. Увек имам неки благи осмех на лицу и потпуно сам несвесна тога док неко не примети. Срећа је врло важно осећање. Још је важније да увек можеш неког другог да учиниш срећним, али се треба чувати да те неко не превуче у своју тугу. Мене и најмањи догађаји могу да усреће, али и најмањи да растуже. Ипак, сад сам пажљивија и искуснија, па и кад сам тужна знам како да помогнем самој себи да будем боље. Заиста, сад сам срећна.

Милица Влашкалић VI$_5$

Дан школе

Дан школе је обележен бројним дешавањима током целе недеље од 6. до 10. маја 2019. Спортска надметања су трајала пет дана, ученици млађих разреда су се такмичили у игри „између две ватре", а старији у фудбалу, баскету, одбојци и стоном тенису.

Додела похвалница и књига ученицима који су у овој школској години остварили неко од прва три места на општинским и градским такмичењима, одржана је 9. маја у свечаној сали школе. Пре саме доделе награда, хор, солисти и дуети извели су кратак музички програм. То је била прилика да ученици, родитељи и наставници чују и неке од награђених ученика са градског такмичења соло-певача и малих вокалних састава „Златна сирена". Програм је одлично водила ученица V3 Јана Нађ.

Хор је отпевао „Оду радости" Лудвига ван Бетовена и песму „Певам дању, певам ноћу" на стихове чувеног песника Бранка Радичевића.

Ученице VI2 Леа Маликовић и Теодора Мишић отпевале су две песме: „Оро се вије" и песму на француском „Common te dire adieu". Лука Марковић и Лука Оро, ученици VIII1, отпевали су песму „Јесам ли ти, јелане". Један од најлепших гласова наше школе, ученица VI1 Катарина Нецић, на велико одобравање публике је отпевала песму „Кућуша" на руском језику. Два дуета и солисткиња Катарина Нецић су освојили прва места на општинском и градском такмичењу соло-певача и малих вокалних састава „Златна сирена".

Свечана приредба за Дан школе одржана је 10. маја. Хор је отпевао „Химну Светом Сави", а затим је директор поздравио ученике, родитеље и наставнике. Ученици III_3 су извели представу о Светом Сави коју су припремили са својом наставницом Снежаном Бали.

У музичком делу програма учествовали су хор и дуети. Хор је певао песме „Мала светосавска молитва", „Ко удара тако позно" и „Милешевски анђели". Леа Маликовић и Теодора Мишић отпевале су песму „Оро се вије", а Лука Марковић и Лука Оро песму „Јесам ли ти, јелане". На крају су сви учесници програма отпевали композицију „Песма о песми", коју је компоновала наставница музичке културе мр Биљана Буловић-Марић.

Програм је успешно водила ученица V_3 Јана Нађ. Текст водитеља за обе приредбе осмислила је наставница српског језика мр Маја Анђелковић-Шегуљев.

Спортска надметања

Финални сусрети у свим спортским дисциплинама одржани су 10. маја, а затим је директор школе најбољима додело пехаре и медаље.

Ученици I_2 и IV_2 су победили у игри „између две ватре".

Екипе VI_5 (Лука Обрадовић, Никола Радуловић и Амаја Менендез Ђурић) и VII_1 (Лука Анџић, Давид Левићанин и Василија Вијатовић) су најбоље у баскету.

Прваци у бацању тројки су Лука Обрадовић VI_5 и Лука Анџић VII_1.

Фудбалски шампиони су тимови петог разреда (Лука Раичевић V2, Александар Љујић V_2, Божидар Спасовић V_2 и Петар Грујић V_1) и седмог разреда (Иван Љумовић VII_3, Урош Бошковић VII_3, Драшко Церовић VII_3 и Богдан Ђуровић VII_3)

Најбољи у стоном тенису су Алекса Барбич V_2 и Лука Мацура VIII_1.

У одбојци су се такмичиле две женске екипе, боље су биле ученице шестог разреда: Миа Сворцан VI_5, Софија Војновић VI_5, Ива Трипковић VI_5, Катарина Лазовић VI_5, Нина Мандић VI_4 и Наталија Крагуљ VI_4.

PARIS SAINT-GERMAIN

NIKE

Пчеле

За ученике млађих разреда одржане су 16. и 17. маја радионице „Лековита својства меда". Радионице су део пројекта „Еду пчелица", а њихов аутор и реализатор је Ненад Филиповић, пчелар и дипл. инжењер пољопривреде.

Главни циљ пројекта је унапређење знања деце о пчелама и процесу добијања меда. Радионице су обухватиле теоријско и практично излагање и упознавање деце са комплетним пчеларским прибором (трмка, кошница, димилица, пчеларски нож, пчеларска заштитна опрема). Пчелар је на занимљив начин говорио деци о значају пчела и пчелињих производа као важних животних намирница у здравој и избалансираној исхрани. Посебан утисак на ученике оставила је жива пчелиња заједница, али и прилика да се и сами опробају у пословима пчелара који су им претходно демонстрирани.

О радионици, пчелама и меду пише и један ђак.

Час о пчелама

Један професор пољопривреде био је код нас у школи и причао нам је о пчелама. Прво нам је рекао да су пчеле организовани инсекти и да свака има свој посао. Оне се не гурају док раде, поштују једна другу и бране свој дом.

Постоје три врсте пчела: матице (мајке), радилице (радници, деца) и трутови (очеви). Свака пчелиња породица има око 50000 чланова у којој је једна матица, десет до сто трутова и све остало су радилице.

Кошнице могу бити старијег и новијег типа. Нове су боље јер кад се из њих вади мед, пчеле се не убијају. Мед се вади из сећа и онда се разређује. Затим се сипа у теглу, па се једе. Пчеле радилице штите своју матицу и она се никад не види. Она не једе мед и полен, него се храни матичним млечом.

Пчелињи производи се одувек користе као храна и лек: мед, прополис, пчелињи отров, матични млеч. Чули смо како су пчеле убиле миша који је хтео да украде мед – обложиле су га прополисом да се кошница не би загадила. Из те приче смо схватили колико су пчеле паметне. Видели смо и пчеле у витрини. Све време су чувале своју матицу и радиле на меду.

На презентацији смо могли да помиришемо восак. Он заиста лепо мирише и од њега се праве свеће и неки лекови. Схватио сам да су пчеле организована, племенита и лепа бића. Свака од њих би умрла да спаси кошницу. А, осим тога дају нам и супер укусни производ који ја обожавам. Сетио сам се како се све може користити мед на десет начина:

Чај са медом
Мед и млеко
Сендвич са путером и медом
Медни крем - мед са још мало меда преко
Палачинке са медом
Медењаци
Лимунада са медом
Воћна ужина са медом
Компоти са медом
Медовина.

Сава Крнетић

Мој Београд у I_3

Ученици I_3 и наставница Ивана Уљанов приредили су презентацију пројектне наставе „Мој Београд" за ученике млађих разреда у свечаној сали школе, 23. маја 2019. године. Пројекат је реализован током дванаест часова школске 2018/2019. године.

Циљеви пројекта су упознавање ученика са прошлошћу Београда и стицање знања у вези са градом и знаменитим споменицима културе.

Тему „Мој Београд" ученици су обрадили кроз бројне активности, као што су сакупљање информација о Београду, обилазак Калемегданске тврђаве, гледање филмова, слушање текстова, учење рецитација, певање песама о Београду, плесање уз песму итд.

Продукти пројекта су:

- ликовни радови на тему „Мој Београд душу има" и радови у техници пресликавања на тему „Београд се огледа у рекама",
- текстови и стихови о Београду које су деца казивала на приредби,
- игра меморије – фотографије Београда на којима је представљен део града или неки важан објекат који су деца препознавала.

Током представљања пројекта ученици су изложили своје ликовне радове и осмишљене реченице о Београду. Такође, говорили су стихове и текстове о Београду примерене узрасту, које је пратила видео презентација о Београду. Презентацији су присуствовали педагог школе и колеге наставници.

Ученици су поподне истог дана активости пројекта представили и својим родитељима.

Ивана Уљанов

Причам ти причу

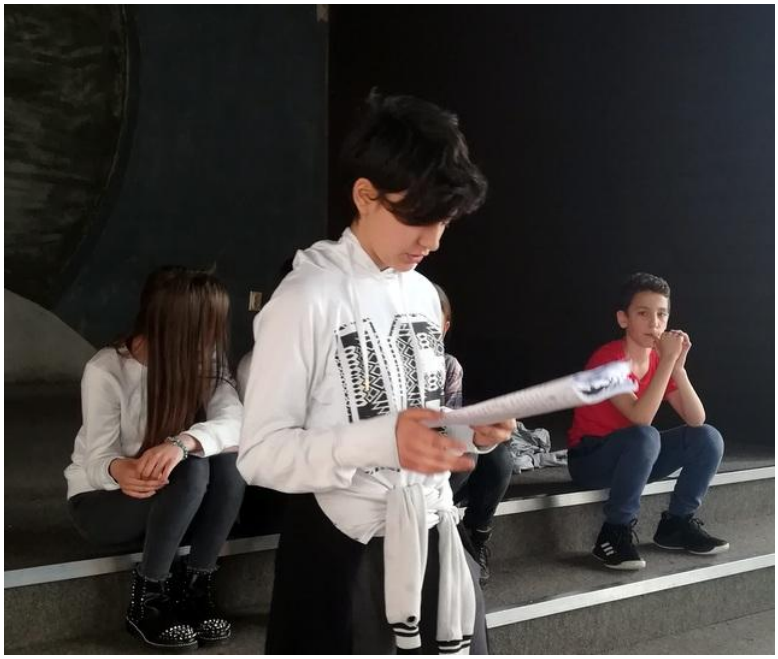

Пројекат „Причам ти причу" реализовале су наставница српског језика Драгана Јањић и библиотекарка Слађана Галушка са ученицима VI_5 од априла до јуна 2019. Активности су се одвијале на часовима српског језика и грађанског васпитања и у школској библиотеци, као и на неколико часова ликовне културе, веронауке и технике и технологије.

Пројекат је започео у априлу 2019. радионицама у Библиотеци града Београда под називом „Пут књиге". У разговору са Слађаном Илић, уредником у Заводу за уџбенике, ђаци су прво учили о историји књига и библиотека, од писања на глиненим плочицама и пергаменту до књига у електронском облику, као и о важности чувања књига и постојања библиотека. У другој теми говорило се о путу књиге од писца до читаоца и о пословима различитих учесника у стварању једне књиге, као што су уредник, лектор, илустратор, издавач, штампар итд.

Сваког дана део дружења је био посвећен вештини писања књижевног дела. Ученици су добили кратка упутства за писање реалистичких, авантуристичких, детективских, фантастичних и научно фантастичних прича. Наредних дана донели су своја дела и сви заједно их анализирали. Уз коментаре, слушаоци су дали и предлоге за побољшање прича. Једна радионица је одржана на часу српског језика у школи – тада су ученици читали новонаписане приче и добили савете за дораду и побољшање својих дела.

У наставку пројекта наставница српског језика и библиотекарка су са ученицима разговарале о елементима бајке, па је следећи задатак за ђаке био да се огледају у стварању бајки. Договорено је да ће коначни продукт пројекта бити књига, збирка прича и бајки, и ученици су добили улоге писца, илустратора, уредника.

На часовима ликовне културе су цртали илустрације за написане текстове, а на часовима технике и технологије су правили корице за књиге и насловну страну будуће књиге, тј. збирке прича и бајки.

Део будуће књиге представљен је током јавног часа којим је обележен Светски дан књиге и ауторских права 23. априла 2019. Ученици VI_5 су прочитали неколико прича и бајки и показали ученицима VI_1, VI_2 и VI_4, који су били у публици, и ликовне радове – илустрације прича, пано за пројекат и велике корице књиге.

Слађана Галушка

Пепељуга у 21. веку

У оквиру пројекта „Причам ти причу" одржано је такмичење у писању бајки за ученике четвртог и шестог разреда 28. маја 2019. Тема је била „Пепељуга у 21. веку". Задатак ученика је био да искористе основне мотиве познате бајке и напишу нову која се дешава у данашње време. Такмичило се осамнаест ученика, а победнци су изабрани у две категорије.

Међу ученицима четвртог разреда најуспешнији су били Алексеј Шепетковски, Ема Стаменковић, Марина Ивановић и Марина Милојковић, а међу ученицима шестог разреда Амаја Менендез Ђурић, Никола Радуловић, Лазар Живојиновић и Ања Стојановић. Награђени су и аутори најбољих прича у првом делу пројекта: Милица Влашкалић, Марија Кузмановић, Никола Радуловић и Душан Вучковић.

Најбољи радови настали током пројекта објављени су као збирка прича под називом „Причам ти причу" на веб страни школске библиотеке.

Слађана Галушка

ПРИЧАМ ТИ Причу

Вила и трол

Некада давно, живели су људи, виле и тролови. Виле и тролови су живели у шумама, док људи нису ни знали да они постоје. Виле су биле оличење доброте и ведрог духа, док су тролови били похлепни и зли. Уништавали су вилинска села вековима, све док није донесен закон о подели шуме.

Најстарија вила бацила је чаролију на шуму и поставила непробојну провидну баријеру на средини. Од тог дана виле су живеле спокојно, а тролови су неуспешно покушавали да пробију баријеру.

Једног јутра, мала вила је кренула до баријере да бере јагоде. На другој страни баријере стајао је трол. Чим га је видела, вила се уплашила и почела да вришти.

„Не, не, не, немој да вриштиш, нећу ти ништа!", викао је трол.

„Како да не вриштим?! Ја сам мала вила, а ти си трол! Отећеш ме, покрашћеш ме,"

„Не нећу! Ако ми не верујеш, баријера нас дели!", рекао је трол махнито показујући рукама на баријеру.

„Ох, у реду онда...", вила рече одлазећи.

Следећег јутра, вила је отишла до баријере у нади да ће видети трола. Била је радознала и желела је да сазна више о њему. Кад је стигла тамо, трол ју је чекао.

„Здраво!", рекла је вила танушним гласом.

„Здраво!", трол одговори. То је био почетак њиховог пријатељства. Сваког јутра и вечери, они су се састајали на истом месту. Временом су се заљубили. Али, баријера их је још увек раздвајала. Трол и вила су се договорили да трол потражи помоћ Великог Трола, владара тролова, у вези са баријером.

Трол је данима лутао шумом тражећи Великог Трола, док га није пронашао у једном мањем селу. У селу је била велика кула испред које се пружао ред до излаза села. Трол је стао на крај реда и чекао. Чекао је три дана и три ноћи док није дошао на ред. Ушао је у његове дворе. Велики Трол седео је на трону у скупоцено украшеној палати.

Трол му је пришао и рекао му: „Велики Троле, господару свих тролова, имам једну молбу. Молим Вас, допустите ми да пређем баријеру. Са друге стране стоји љубав мог живота и не желим да више будемо раздвојени."

„Поштујем твоју молбу, то је могуће урадити, али то није добра идеја. Универзум има равнотежу која мора да се очува. Сваки поступак има последицу. Ако урадимо нешто тако, баланс се мора повратити, што значи да ће нека вила заузврат прећи у Краљевство тролова.", рече мудро Велики Трол.

„То ми није битно. Битно ми је само да сам тамо, са њом.", рече трол са самопоуздањем.

„У реду онда. Биће тако. Вечерас, тачно у поноћ, размена ће се догодити.", рече Велики Трол.

Након тога, трол је сав срећан отишао до баријере где га је вила чекала. Рекао јој је да ће моћи коначно да буду заједно. Вила и он су били пресрећни и весело су разговарали о будућем животу...

Када је дошла поноћ, мала рупа у баријери се отворила. Трол се провукао и срећан потрчао да загрли вилу по први пут, кад се из баријере поче издвајати рука. Рука је зграбила вилу и носила је ка другој страни баријере. Вила је јецала „Нееe!!!" и вриштала док се баријера затварала између њих двоје. Вила је бризнула у плач, док ју је трол речима умиривао.

Поново су били на различитим странама баријере - тако близу, али тако далеко. Били су потпуно различити, али ипак једно за друго. Није им било суђено. Остала је једна чиста душа у мору зла и једно зло створење у мору доброте.

Марија Кузмановић VI_5

Потрага за лековитим напитком

Некада давно, живеле близнакиње са мајком у селу Пагу у земљи Јовир.

Звале су се Магдалена и Маријана. Нису имале много новца, али су обе носиле прелепе бисерне огрлице које су наследиле од баке.

Једног дана, мајка се озбиљно разболела. Лекови које су имали у кући нису утицали на њено стање, а сестре су обузете очајањем ишле кроз село у потрази за леком. Тако набасаше на оглас за радњу у оближњој шуми која продаје чаробне напитке за све врсте болести. Оне ни за тренутак нису оклевале, већ су узеле мало хране и пића и упутиле се ка шуми. Дуго су ходале, али ништа нису нашле. Чули су се разни звукови. У једом тренутку, зачу се неко шушкање иза њих. Оне се окренуше, али ништа не видеше. Мрак је почео да се спушта, па оне решише да седну да се одморе, и тако брзо заспаше.

Међутим, оно што нису знале је да их све време посматра зла вештица. Чим су девојчице заспале, она се приближи и похлепно осмотри њихове бисерне огрлице. Она крену да скине Магдаленину огрлицу, али чим је њена рука дотакла бисере, зачу се тајанствени шапат: „Ко си ти да узмеш огрлицу моје унуке?"

Вештица прво поскочи од страха, а потом се прибере: „А ко си ти па да ме питаш тако нешто? Ја сам чувена Вештица од Сафира, и имам право да узмем шта год хоћу!"

Изговоривши ове речи, она хитрим покретом руке посегну за огрлицом. У том тренутку из огрлице се распламса ватра и глас се поново проломи: „О, вештице, ја сам нико други до Принцеза Матилда, чукун-чукун унука краљице Јосефине која је владала нашом земљом Јовир! Ове огрлице су поклон који се генерацијама преноси кроз нашу породицу, како би увек штитили наше потомке. Моје унуке не знају за моћ огрлице јер се та тајна чува од кад се мој ујак уобразио због сазнања да је потомак чувене краљице. Сазнаће за ово тек када буду одрасле и могу да схвате да је то било само за њихово добро. Ја сада користим пуну моћ Њеног Височанства и шаљем Вас у тамницу на девет година како бисте научили важна животна правила."

Како то рече, поред вештице одједном се појаве два кентаура који јој оковаше руке и појурише да испуне речи принцезе Матилде.

За све ово време сестре су дубоко спавале и ујутру нису знале да се било шта догодило. Једини траг био је пепео који је био посут око Магдаленине огрлице, што је она отресла са рамена мислећи да је земља. Оне наставише пут кроз шуму и ускоро наиђоше на кућицу са огласа. Када су закуцале на врата, дубок старачки глас упита ко је то дошао. Оне су се представиле и објасниле зашто су дошле.

Он на то одговори: „Јао, па ја сам мислио да сам скинуо све огласе! Жао ми је, али ја више не радим. Ипак, радо бих вас позвао на чај... Али како ја могу да знам да ово није само лаж, да то није неко други, можда и Вештица од Сафира? Поставићу вам једно питање, и ако одговорите тачно, пустићу вас унутра и објаснити где да нађете лек. Ко је краљ животиња?"

На то близнакиње стадоше размишљати. Очигледан одговор је, наравно, лав, али да ли је заиста тако лако? После мало времена, Магдалена одговори: „На ово питање нема одговора. Животиње су једнаке и не постоји краљ међу њима."

„Тачно тако! Хајде децо, уђите унутра! Обећао сам вам чај." Отворио је врата и оне су угледале седог старца који се представио као чаробњак Лакус. Рекао им је да је веома усамљен и да је некада радио у школи магичне медицине и да је његова магија у чају, али да више нико не цени његово знање и сваки дан проводи сам у колибици. Девојчице су испричале сво о мајчиној болести и Лакус им је рекао да сваког дана треба да јој дају тачно три шоље чаја од мешавине коју он направи посебно за њу и оздравиће за трен ока. Девојчице су узеле чај, захвалиле се на гостопримству и отишле кући да послушају савет.

Заиста, после пар дана мајка се пробуди потпуно здрава и одморна. Близнакиње су сваког дана одлазиле у посету Лакусу и правиле му друштво. Он их је учио како да препознају симптоме различитих болести и да беру посебно биље у шуми. Близнакиње су наставиле да чувају своје бисерне огрлице, не слутећи њихову праву магију. Бакин дух се и даље налазио ту, спреман да чува своје вољене унуке у опасности. А да ли се вештица поправила по изласку из тамнице, видећемо...

Милица Влашкалић VI_5

Авантура Арчибалда и Грофа

Био једном један принц Арчибалд, храбар, паметан и згодан. Имао је необичног коња - могао је да трчи веома брзо, био је много леп, имао је сјајну црну длаку и звао се Гроф. Арчибалд је много волео Грофа. Њих двојица су били нераздвојни и непобедиви. Арчибалд је имао златан оклоп и мач, али је са Грофом био дупло јачи.

Арчибалд је волео и принцезу Бонадеу, са којом се дружио од малена и са њом ишао често на јахање. Једног дана када је принц отишао да је посети, дочекао га је краљ и тужно рекао:

- Вештица ју је одвела и заробила.

Арчибалд се попео на Грофа и узвикнуо:

- Ја ћу је спасити!!!

Једино што је краљ стигао да уради пре него што су одгалопирали у шуму, било је да принцу да свитак. Арчибалд је успео да види мапу на којој је обележена вештичина кућа и усмерио је коња на ту страну. Након неког времена, Арчибалд је зауставио коња. Одједном, нешто је извирило иза дрвета, неки нос, чудан и ружан. Арчибалд сиђе, исука мач и даде Грофу команду да иде десно, а он крену лево. План је био да тог неког опколе, али када су стигли до дрвета, никог није било. Принц је био сигуран да је видео некога али се, ипак, помирио са чињеницом да му се вероватно привиђа. Био је уморан и гладан. Попео се на Грофова леђа и после пар тренутака опет су јурили кроз шуму. И опет нешто се појави иза једног дрвета. Гроф нагло стаде пред њим и Арчибалд умало паде.

- Зар опет? - упита Арчибалд

Верни коњ потврдно климу главом. Принц не хтеде да чека.

- Хеј, ти! Ко год да си, изађи!

Из оближњег жбуна излете лоптица и крете право ка њему. Он се брзо измаче и куглица погоди дрво, које у том тренутку експлодира. Нешто у жбуну уздахну и одатле изађе зла вештица са великим ружним носем. Арчибалд исука мач, али из вештичиног штапића покуља снажна светлост. Осветљавала је принцезу у кавезу.

- Помери се и принцеза ће умрети - вештица рече.

Принц мало поразмисли и упита:

- Шта тражиш да је ослободиш?

Вештица поче да размишља, а принц викну:

- Сад!

Гроф ритну оближње стабло. Оно поче да пада, а са њега паде јабука право вештици на главу. Она баци чини на принцезу, али их је стабло блокирало и уместо у принцезу, расуло у оближње дрвеће. Вештица паде на земљу и принц је уби, узе штапић и ослободи принцезу. Штапићем поправи и оживи сво уништено дрвеће, а онда поломи штапић да га нико други не користи.

Брзо стави принцезу иза себе на Грофа и потапша га:

- Био си сјајан!

Затим њих троје кренуше пут Бонадеиног дома. Када су стигли до двора, краљ загрли своју ћерку. Захвали се Арчи-балду и као награду дозволи му да ожени Бонадеу. Тада су њих двоје отишли у принчев двор и живели су срећно до краја живота.

Соња Божанић VI_5

Месечев коњ

Била једном једна девојчица. Звала се Јана. Била је веома дружељубива, радознала и паметна. Живела је на селу и њени родитељи су држали магарце, овце и краве. Јана је волела све животиње, али је највише волела коње. Нажалост, њени родитељи нису имали довољно новца да га купе. Ишла је у сеоску школу и имала је одличне оцене. Њен најбољи друг је живео две куће од ње и звао се Џорџ. Јана га је звала Џои. Његови родитељи су имали два коња, Билија и Џинџер, и Џорџов тата је научио Јану да јаше кад је била мала.

Једне сунчане суботе, Јана је устала из кревета и изашла у башту да залије цвеће. Џои је ушао у двориште:

„Здраво, Јано! Хајдемо на јахање!".

„Може, само да се јавим!", насмешила се Јана и утрчала у кућу.

„Мама, могу ли са Џоијем на јахање?", питала је.

„Наравно!", одговорила је мама.

„Хвала!".

Јана је загрлила маму и истрчала из куће.

Када су стигли до испуста, Јана узе Билија, њега је увек јахала и много га је волела, а Џои Џинџер. Када су их лепо очистили и оседлали, узјахали су и дошетали до шуме, а онда потераше коње у галоп и почеше да се тркају.

После неког времена Јана заустави Билија и рече:

„Џои, никад нисмо ишли овим путем...".

Џои се заустави:

„У праву си. Да ли знаш где смо?".

Јана одмахну главом. Одједном их обоје ухвати паника.

„Како ће се вратити кући? Колико је сати? Колико су далеко отишли? Шта ако у шуми има пуно дивљих звери?", питала се Јана

Њене мисли прекиде Џои.

„Хеј, не брини, коњи знају сами да се врате."

Ипак, коњи су изгледали веома узнемирено.

„Бојим се да нам нема повратка неко време", рече Јана гледајући у коње.

„У праву си...", признаде Џои. „Знаш ли колико је сати?"

„Гледајући сунце", рече Јана, „сад је између 3 и 6."

Сели су да се одморе и смисле нешто, али нису желели да лутају даље, можда их неко нађе и помогне им. Одједном, поче да пада мрак.

„Није добро...", рече Џои.

Постајало им је хладно, били су све гладнији, а коњи нервознији. На небу се појави и месец и осветли предео око њих. Деца помислише да им нема наде, кад се одједном обоје тргнуше. Нешто се зачуло у крошњи дрвета, потом опет, у другој. Кад се Јана окрену, угледа призор који ју је оставио без даха. У зраку месечеве светлости слетео је светлуцави коњ и почео да каска око њих. Његова длака бљештала је као месец. Био је прелеп.

„Џои...погледај...", рече Јана.

Он се окрену и тихо и полако изусти:

„То је... Месечев коњ...".

Месечев коњ крену напред, као да им даје знак да га прате. Они узјахаше и потераше коње за њим. После неког времена, појавише се на рубу шуме, тамо где су ушли.

„Хвала ти, Месечко!", рече Јана.

„Месечко?", упита Џои.

„Да, хајде да га зовемо Месечко!", рече Јана.

„У реду. То је лакше него Месечев коњ", сложи се Џои.

Када су се опет окренули, Месечка није било.

Деца се мало растужише, али пожурише до Џоијеве куће да раседлају и нахране коње. Поздравише се и Јана оде кући. Договорили су се да никоме не кажу за Месечка. Јана је родитељима испричала да су се изгубили и да су онда нашли пут и обећала да ће пазити кад поново иду на јахање.

Деца су сваке вечери одлазила у шуму и научила како да се врате. Спријатељила су се са Месечком.

Но, једне вечери Месечка није било. Звали су га и тражили. У дубокој шуми, далеко од села, пронашли су га, био је у кавезу.

„Месечко!", викнуше обоје и приђоше му.

Одједном се појави вештица.

„Охо! Нашли сте свог друга, је ли?", насмеја се она и чаробним штапићем учини да се и деца нађу у кавезу.

„Зашто то радиш?", упита Џои.

„Ха ха ха! Зар није очигледно?", рече она и поче да меша нешто у котлу. „Узећу његову чаробну моћ и од ње ћу да направим најјачи штапић на свету."

Деца се згрануше.

„Шта ћемо сад?", прошапута Џои.

„Слушај", рече Јана, „имам укосницу, отворићу кавез, а онда ти узјаши Месечка. Одлети са њим, а ја ћу вратити коње."

„Да га узјашем?Да ли си озбиљна?".

„Можеш ти то, Џои, знам", рече Јана.

„У реду, али како ћеш вратити и Џинџер и Билија? И шта је са вештицом?"

„Препусти то мени", рече она.

„Ох, у реду", невољно пристаде Џои.

Џои узјаха Месечка. Није се опирао. Јана отвори кавез и Месечко полете у небо. Јана скочи на Билија и ухвати Џинџер за дизгине. Вештица је угледа и упери штапић у њу.

„Мислила си да побегнеш?! А где је коњ!! Ти мала...".

Баш кад је хтела да баци чини, долете Месечко и шутну је тако да је одлетела право у котао.

„Аааа!", вриштала је вештица.

Џои узјаха Џинџер и крену у галоп за Јаном. Месечко их је пратио све до руба шуме.Ослушкивали су да ли их неко прати. Ништа се није чуло.

„Месечко, мислим да ниси безбедан овде...", рече Јана.

„Не знамо шта је са вештицом, можда ће те поново пратити и заробити", додаде Џои.

„Знам, хвала вам што бринете!".

„Месечко, ти говориш!", рекоше деца углас.

„Да", извините што вам раније нисам рекао..."

„Баш је лепо што можемо да разговарамо", узвикнуше деца.

„Склонићу се из шуме, тако је најбоље", тужно се огласи коњ.

„Жао ми је што мораш да идеш, али то јесте најбоље", промрмља Јана кроз сузе.

Месечко нагну главу према деци и они га помазише. Онда он зубима откиде себи нит гриве и даде им.

„Идем сада... Али, када год будете хтели да ме видите, држите ову нит и позовите ме. Доћи ћу."

„Значи, моћи ћемо да се дружимо поново", рече радосно Џои.

„Драго ми је што си дошао баш у нашу шуму", додаде Јана.

„И мени је драго да смо се упознали...", узврати Месечко.

Тада полете ка Месецу и нестаде иза њега. Деца су га звала сваке недеље и виђала га. Остали су пријатељи. Чак су га и јахали. А вештица више није виђена и никоме није правила проблеме.

Соња Божанић VI_5

Максим и Леа

Некада давно, на далеком северу, у великом краљевству Аронијe живео је стари краљ са својом женом и три ћерке. Најмлађа ћерка, принцеза Леа, била је толико лепа да се о њеној лепоти, чуло и ван краљевства.

Једино је она била неудата јер јој се свиђао ковач Максим због којег је одбијала сваког просца. Били су најбољи пријатељи од раног детњства. Кад год би се виђали, Леа се кришом искрадала - принцези није било дозвољено да се дружи са сиромашним дечаком.

Били су заљубљени, али нису имали храбрости да признају то једно другоме.

Једног сасвим обичног дана краљевством се прочула вест да је прелепа принцеза нестала.

Принц Ђорђе из суседног краљевства је отео Леу и одвео далеко од Аронијe. Када је краљ то сазнао, рекао је да ће онога ко врати принцезу наградити њеном руком.

У потрагу за Леом одмах су кренули многи витезови и племићи. Међу њима је био и ковач. Са собом је понео само мач који је сам исковао и који је могао да пресече било шта. Повео је и свог верног магарца јер није имао коња.

После дугог јахања, наишао је на прву препреку. То је била зачарана шума у којој је живео огромни Крбоњ. Он је био толико снажан и окрутан и убио би сваког ко уђе у шуму. Страдали су многи младићи који су тражили Леу. Онда је дошао Максим и започео борбу са Крбоњом. Успео је да га победи и посече својим мачем.

Наставио је пут са својим магарцем. Наишли су на старца који је замолио за мало воде. Максим му је дао да пије из чутурице коју је носио и сео да се одмори. Испричао је старцу шта се десило са Леом и питао којим путем да иде даље. Старац је одговорио да ће се пут сам отворити пред њим, а онда се одужио младом ковачу за воду коју је добио. Дао му је три магична предмета: фрулу, свежањ траве и малу лутку у облику невероватно лепе принцезе. Рекао је храбром младићу да ће, ако буде слушао срце, искористити прави предмет у правом тренутку. Максим му се захвалио и наставио пут.

Јахао је и јахао све док није наишао на следећу препреку. То је било велико језеро у коме је живела огромна водена неман. И тако док су младић и магарац ишли обалом језера, Максим је угледао огромну главу како вири из воде. Чудовиште је почело да се диже, било је тамно плаве боје, дугачког врата и још дужег тела. Онда се нагло стропоштало и заронило правећи за собом таласе високе пет метара. Младић је извадио фрулу и почео да свира иако то никада раније није радио. Створење се издигло из воде и почело да се лелуја у ритму музике све спорије и спорије док се није преврнуло на леђа и потпуно мирно плутало по површини језера. У том тренутку је младић схватио колико је уствари то створење огромно. Његово тело се пружало од једне обале до друге. Одједном се зачуло гласно хркање.

„Оо, боже, ова фрула је чаробна, успела је да успава чудовиште!!!“, зачудио се ковач. „Ха, ево нашег моста, прећи ћемо преко чудовишта.“

И онда су младић и магарац прешли на другу страну језера.

Пешачили су остатак дана и сутрадан су стигли до суседног краљевства. Предео је био суморан, без живе душе. Није било траве, нити било каквог биља на земљи. Замак се назирао у даљини, а око њега је био широки и дубоки ров пун тамне воде. Младић и магарац су сели да предахну. Били су гладни. Максим је претражио своје џепове, пронашао је пар сувих шљива и појео их је. Магарац је гледао у њега и чекао да и он нешто добије. Максим се досетио да му је старац дао свежањ траве и дао га је магарцу. Како је јео, магарац је све више растао, а на крају су му израсла крила. Замахнуо је њима и полетео. Максим се попео на њега и прелетели су ров. На једној тераси замка угледали су Леу и за тили час се нашли поред ње. Младић и девојка су се обрадовали сусрету и загрлили се.

У том тренутку појавио се принц Ђорђе. Леа је објаснила да ју је принц отео мислећи да ће она донети срећу његовом краљевству, али ништа се није променило иако је ту већ три дана. Максиму ништа није било јасно. Принц Ђорђе је испричао своју тужну причу: убио је злу вештицу јер је отела његову једину љубав, принцезу Миу. За освету, вештичина сестра је учинила његово краљевство пустим, а Миу претворила у лутку. Једино што је могло да му помогне је да доведе праву принцезу за своју земљу и он је помислио да то може бити Леа.

Максим се тада сетио трећег старчевог поклона. Извадио је лутку из своје торбе и дао је Ђорђу. У том тренутку она се претворила у праву принцезу Миу. Сви су били веома срећни. Миа и Ђорђе су се пољубили, а крајолик је оживео. Сунце је синуло, све је озеленело, биљке су израсле и процветале, зачуо се чак и цвркут птица. Вода у рову се избистрила и у њој су пропливале рибе и паткице. Вратнице замка су се отвориле, а мостови су се пружали преко рова на све стране.

Максим и Леа су се вратили у краљевство Аронијe и дуго и праведно владали њиме. Дружили су се са Ђорђем и Миом. Сазнали су да је старац кога је Максим срео у шуми чаробњак и уз његову помоћ су успели да протерају последњу злу вештицу далеко од својих земаља.

Миа Сворцан VI_5

Маша Гавриловић V_2

Ела и Принц

Мађеха ме је опет закључала у собу, што и није велики проблем. Оно што јесте је да је узела мој телефон. Како ћу да преживим без њега? Како ћу провести осам сати до Принчевог седамнаестог рођендана? Нисам позвана, али моја најбоља другарица Софија јесте, па може да ме уведе. Њен тата ради са Ноиним оцем, они су власници компаније „Бундевица" која прави аутомобиле. Ноу сви зову Принц јер је прелеп и свира клавир магично. Била сам на сваком његовом концерту и још први пут сам се заљубила у њега.

- Пепељуго, уради мој домаћи задатак, морам да идем по хаљину - викала је моја полусестра Леа из друге собе. Она је позвана на рођендан. Хм, никако не сме да ме види тамо.

Испод врата је провукла папир са задацима из физике. На њему је био залепљен папирић са поруком: „Имаш петнаест минута да ово завршиш, онда добијаш и биологију, па... LOL!" Она иде у трећи разред гимназије, а ја у други, али сам довољно паметна да урадим све задатке. Знала сам да ако не урадим, мађеха ће бити љута и гњавиће ме и неће бити шансе да одем. И тако после пет сати рада, завршила сам све Леине домаће задатке из овог полугодишта. Да сам имала Гугл било би брже. Али, шта се може?

Врата моје собе су откључана, телефон враћен. Имам 48 пропуштених позива, сви Софијини. Написала сам јој поруку и убрзо је дошла по мене. Идемо у потрагу за хаљинама. У шопинг центру она је брзо пронашла једну врло светлуцаву плаву хаљину. Ја сам разгледала све, али ниједна ми се није свидела. Онда сам видела како продавачица припрема панталоне и сако за излог. Заљубила сам се у то одело истог тренутка. Питала сам да ли могу да га пробам. Савршено је изгледало на мени. Чак није било ни превише скупо. Софија је већ држала ципеле у рукама:

- Овај пар ће ићи одлично уз то!

Била је у праву, одлично су се слагале са мојим новим оделом. Имала сам пара таман да све то платим и тако сам потрошила цео џепарац.

Рођендан почиње за пола сата, аутобусом нећемо стићи на време, а за такси немамо новца. Док је Софија паничила, угледала сам штанд са наградном игром чији је спонзор компанија „Бундевица". Награда је била сто евра. Купиле смо два тикета за два евра и пријавиле се у последњем тренутку. Водитељка је завртела бубањ и говорила: „Број који извучем осваја сто евра и улазницу за Принчев рођендан!" Гледале смо како се картице са бројевима окрећу и чекале извлачење. Бубањ је стао, испала је картица. „Срећни број је 318." Нисам могла да верујем, мој број. Предала сам тикет и добила награду. Пронашле смо такси и убрзо стигле до дворца.

Оно што сам видела унутра било је задивљујуће, магично као у бајци. Софија и ја смо разгледале и иза једног стуба приметиле Принца. Погледао ме је и насмешио се. Хтела сам да му прићем када сам видела Леу како се приближава са друге стране. Повукла сам Софију и сакриле смо се иза стола са пићем. Кад смо извириле након неколико секунди, Принца нигде није било. То ме је растужило. Он ме није познавао, али мени се много свиђао. Његове очи су изгледале као злато, а његов осмех као море.

Изашла сам на једну од тераса. Кад тамо, Принц стоји сам. Померила сам се према њему, а он се окренуо.

- Хеј! - рекао је и махнуо.

- Х-хеј! - замуцкивала сам.

- Како се зовеш? - упитао је са најслађим осмехом.

- Ела, мада ме зову Пепељуга. Драго ми је - пружила сам руку и руковали смо се. Нисам могла да верујем да је Принц дотакао моју руку.

- Претпостављам да знаш како се зовем - насмејао се.

- Знам, хтела сам само да ти пожелим срећан рођендан. Шта радиш овде? Твоје је славље и гости су унутра.

- Па, знаш, не волим сву ту буку и толико људи које не познајем у дворцу. Већина је ту само да се зна да су дошли. Није их брига ко сам ја стварно.

- Мене јесте. Обожавам твоју музику. Мислим да си дивна особа и много ми се свиђаш - излетело ми је. Сва сам се зацрвенела, као парадајз.

- Стварно то мислиш? –приближио ми се и ухватио ме за руку.

- Да – изговорила сам тихо.

Глава му је била близу моје, могла сам да осетим његов дах. Полако и пажљиво је приближио своје усне до мојих и нежно ме је пољубио.

Ставила сам руку на његов образ и осетила да се смешка.

- Динг, динг, динг!

Обоје смо се уплашили и тргнули. Био је то мој телефон.

- Извини, морам да се јавим.

Одмакла сам се, мађеха ме је звала.

- Па где си ти? Одмах се врати кући. У казни си.

Уплашила сам се нове веће казне и истрчала без поздрава.

Наишла сам на Софију која је уживала у четвртом парчету пице и рекла јој да морам да журим. Махнула ми је док се хватала за пето парче.

У дворишту сам схватила да ми је једна ципела испала, али није било времена да се враћам по њу. Мађеха ме је чекала на вратима.

- Где си била? Како си смела да идеш без питања и останеш тако дуго? Иди у собу. Кажњена си, следећих месец дана нема никаквих излазака после школе.

Наредна поподнева сам проводила у кући. Софија је долазила сваког дана да ми прави друштво. Јадала сам се како ми недостаје Принц и бринула сам да ли ћемо се икада више срести. Софија се само смешкала и ћутала.

Онда, једног поподнева док смо радиле домаћи из српског и писале бајку на тему „Пепељуга", чуло се звоно на вратима. Отворила сам. Испред је стајао Принц са мојом ципелом. Загрлио ме је.

- Једва сам чекао да се вратим да бих те загрлио.

Објаснио ми је да је био ван града са оцем и да му је Софија рекла ко сам ја и где живим. Осмехнула сам се и пољубила га. Разговарали смо и разменили бројеве телефона. Чујемо се сваког дана и чекамо да одрастемо и будемо заједно до краја живота.

Амаја Менендез Ђурић VI_5

Аги и Ема

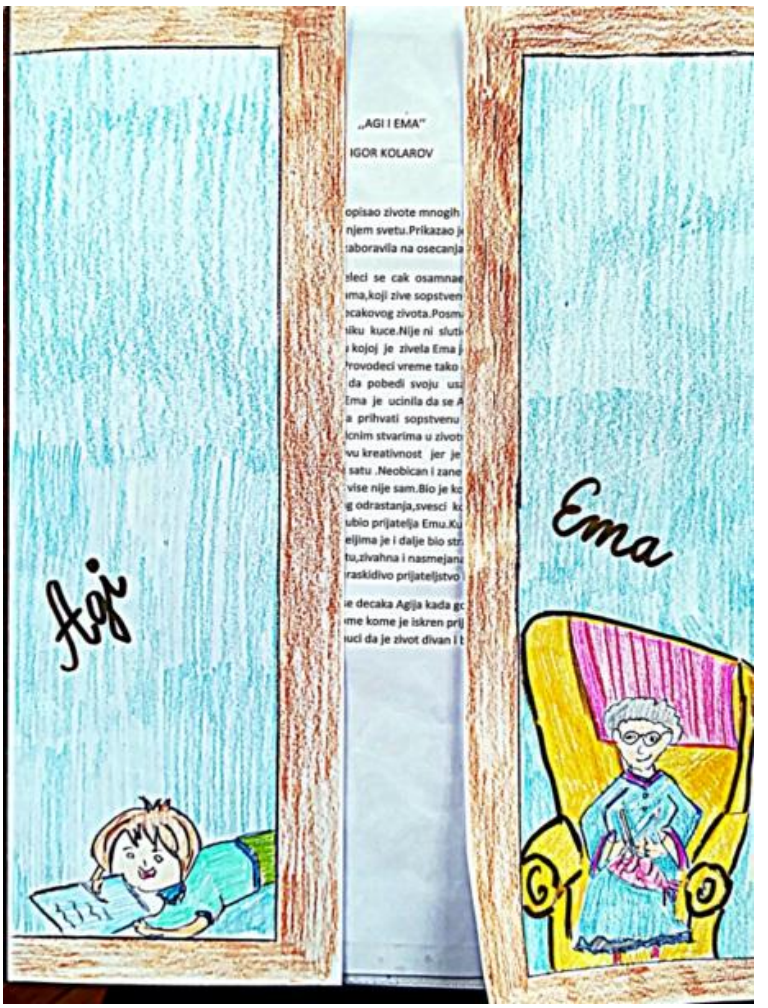

У наставку пројекта „Приказ књиге", ученици петог разреда су у мају 2019. писали приказ књиге „Аги и Ема".

Наставнице српског језика Ана Стојановић и Ивана Марковић и библиотекарка Слађана Галушка разговарале су са њима о роману и темама које се у њему обрађују: однос родитеља и деце, међусобни однос деце у школи, пријатељство итд.

Ђаци су говорили о проблемима са којима се Аги суочава и препознавали у свом животу ситуације сличне Агијевим, као и о осећањима среће, туге, љубави која су проживели заједно са јунацима књиге.

Роман им се свидео због фрагментарне форме, необичних јунака и њихових доживљаја и због бајковитих и духовитих делова.

Неколико ученика је цртало илустрације романа, а неколико је упоређивало роман и истоимени филм.

Закључили су да је читање романа и разговор о њему допринео да боље разумеју и себе и друге, посебно своје родитеље.

Препорука је да „Аги и Ему" треба да читају и деца и одрасли – деца да би знала да сви имају тешкоће и да се оне могу превазићи, одрасли да би знали колико је деци важно да више времена проводе са њима.

Најбољи прикази, делови приказа и илустрације представљени су на веб страни школске библиотеке.

Слађана Галушка

Приказ књиге „Аги и Ема"

Један од мојих омиљених романа јесте баш овај диван и дирљив роман „Аги и Ема". Ову нежну причу написао је Игор Коларов. Док читам о магичном пријатељству између Агија и Еме, улазим у потпуно нови свет, а понекад, не знам зашто, чак и заплачем. Обузимају ме осећања потпуно необјашњива, предивна и просто другачија. Чини ми се да не могу никоме да опишем ову књигу, јер је то као да ми неко тражи да опишем свој живот, што је немогуће. Међутим, могу да издвојим неке од најлепших реченица и да вам кажем своје мишљење о њима, па на основу тога одлучите да ли желите да прочитате овај чаробни текст.

Док су Аги и Ема причали о Грофици, Еминој кокошки која стално спава, Аги је рекао: „Грофица можда спава јер је несрећна. А несрећна је јер је кокошка. А кокошке не лете. Можда све што Грофица жели јесте да узлети, као неки дебели голуб". Након ових реченица, нацртала сам зебру којој пруге полако нестају, она трчи и ослобађа их се. Неко ће можда схватити, а неко неће, али поента је да сви покушавамо да будемо оно што други желе да виде, да будемо савршени, иако дубоко у себи желимо да будемо неко сасвим другачији. Изнутра, ми исто као та зебра трчимо и покушавамо да се ослободимо „туђих пруга" и да будемо савршени онакви какви заиста јесмо.

После читања ове књиге научила сам једну лекцију важнију од свих научених из уџбеника. Аги је објашњавао зашто му је Ема посебна и споменуо је како она никада не би рекла: „Само дебили се не уклапају у проверене ствари. Не буди дебил, дебили су бескорисни". Њена логика била је потпуно другачија: „Чак и када би знао сва правила на свету о томе како живети, твој живот би нашао начин да се прелије и изван тих оквира и спусти тебе у тајну која га чини толико лепим". Она све види на другачији начин, не верује у правила, што видимо одмах на почетку када се једна стара бака спријатељила са малим дечаком. Ту је такође показала да је не занимају године, њој је важна љубав и право пријатељство које су створили. Још једна од поучних ствари које је Ема рекла је: „Живот је нешто што у почетку не може да се разуме, а касније још мање". Мислим да ту реченицу свако треба да протумачи на свој начин.

Овај роман је један од најлепших и најнеобичнијих које сам прочитала. Повезала сам га са собом на одређени начин. Када сам почела да тренирам атлетику, нисам имала пријатеља и деца су ми говорила да сам спора. Онда сам упознала Милу, једну од најбољих атлетичарки, која ме је бодрила и била уз мене. Данас смо добре другарице. Упоређујем сам себе са Агијем, а Милу са Емом и зато ми је ова књига посебно важна и занимљива. Препоручујем је свима, јер и мала деца, као и баке и деке, треба да схвате шта је пријатељство и како да живот посматрамо са лепше стране.

Нефели Папамали V_1

Нефели Папамали V_3

Аги и Ема

У роману „Аги и Ема" Игора Коларова сусрећемо се са дирљивом причом о пријатељству усамљеног деветогодишњег дечака Агија и необичне старице Еме. По овом духовитом роману је снимљен филм. Мени се књига више свиђа зато што се више уживим када читам књигу.

Агијеви родитељи раде од јутра до мрака и не посвећују му довољно пажње, бриге и љубави. Он, као и сваки његов вршњак, воли да машта – тако је измаштао мачку са два тела, миша са два тела и црног коња који баца белу сенку. Ема му је временом постала најблискија особа зато што је распламсала његову машту и помогла му да се избори са усамљеношћу. Ема је за све, па и за његове родитеље, била једна неугледна шашава старица, али је управо она Агију пружила топлину и срећу. Када су остала деца Агија малтретирала и говорила му „Аги глупердо, Аги глупердо", Ема му је долазећи у сусрет викала „Аги геније, Аги геније". Њих двоје су заједно пили сок од јагоде и делили снове, жеље и несташлуке. Аги је једном приликом питао Ему да ли она виђа своје родитеље, а она је на то одговорила да су технички они увек ту али их виђа само у сновима и на фотографијама. На то је Аги одговорио да и он своје родитеље више виђа у сновима и на фотографијама. Аги се са родитељима селио 18 пута. Када је дошло време да се пресели по деветнаести пут, Аги и Ема су били тужни. Недељу дана пре Агијеве селидбе, старица је била ћутљива и тајанствена. Испоставило се да је све то време Ема исто планирала да се пресели у Агијев нови комшилук. Ема је Агију помогла да се ослободи и учинила је да Аги постане срећан и безбрижан дечак. Она је постала његов анђео чувар.

Из личног искуства могу да потврдим да се са тугом и усамљеношћу треба изборити са пријатељима. Мени се чини да је Ема Агију пружила љубав и пријатељство које ће Аги заувек памтити. Ема је Агију била и бака и сестра и најбољи пријатељ и у неким тренуцима мајчинска фигура. Овај роман је кратак, али успева да објасни вредности живота и суштину пријатељства, љубави и осећања према људима који нису чланови породице.

Мила Грубишић V_3

Ученици стваралоци

Са целим светом живим у миру – са собом рат водим

Мина Јаковљевић VIII$_1$

Свако, а нарочито моји вршњаци, несигурни су око нечега, било то њихово тело, лице, личност, финансијски положај или било шта друго. Ја лично сумњам у своју способност да једног дана одаберем професију коју волим и у којој ћу се истицати.

Будућност је неизбежна и нико је не може заобићи, због тога и јесте неописиво застрашујућа. Немогуће је сазнати шта нам следеће године доносе, ни да ли ће то бити довољно добро у нашим очима. Увек се можемо надати најбољем, као што ја сањарим о студијама у оквиру природних наука. Али, неописив број људи је у мене улио сумњу својим ставом који се врти око мисли да је незапосленост неизбежна судбина свих грађана ове државе. Нажалост, менталитет нашег народа је такав, али ја знам да, као што ми моја мајка увек говори, докле год будем најбоља у ономе што радим, бићу успешна.

То доводи до моје друге бриге. Шта ако изаберем да студирам нешто чиме не желим да се бавим и то схватим прекасно? Помисао на године рада у области која ми је неподношљива, звучи као пакао на Земљи. И шта ако одаберем оно што волим, али нисам способна да остварим резултате који доводе до успеха? Онда се тргнем из облака сумње и самокритике и схватам да сам млада, да имам цео живот пред собом и да је нервоза око нечега што следи за пет, десет или педесет година потпуно безазлена.

Трудим се да живим у садашњости и радим на себи сада, у овом тренутку и знам да, докле год дам све од себе и одаберем да се бавим оним што ме испуњава, све ће бити у реду.

Мина Јаковљевић VIII$_1$

Са целим светом живим у миру – са собом рат водим

Свима опраштам све. Људи су грешна бића. Неки праве мале грешке, а неки веома велике. Одлучила сам да праштам скоро свима, јер сам схватила колико је све пролазно, колико је наш живот кратак. Схватила сам да желим да живим у миру са целим светом. Ипак, постоји само једна особа којој нећу све праштати. Особа која споља изгледа мирно, а изнутра гори. Та особа сам ја.

Осећам се као да водим рат сама са собом. Неодлучна сам, никада не знам шта желим. Често превише размишљам, понекад толико да потпуно одлутам од свега што је стварно, одем на неко лепше место које постоји само у мојој машти, за које нико сем мене не зна. Плаши ме брзина којом време тече, пролазност ствари. Али највише од свега се плашим да откријем ко сам заправо ја.

Неко би рекао да су све ове дилеме и страхови безазлени, да је то само нормалан део одрастања, да ће све то проћи и да ћу бити добро. Још од малих ногу сам хтела само једну ствар у животу: да будем срећна када порастем. Можда је то оно што свако жели, али шта је заправо срећа? За мене је срећа да се бавим оним што највише волим да радим, да око себе имам људе до којих ми је стало. Мој највећи страх је то што и даље не знам шта је то што ја волим највише, а ако то не будем схватила, живот ће ми бити празан. Осећам велику тензију у себи, као да сам темпирана бомба која ће експлодирати сваке секунде. Ваљда је све то део младости и одрастања.

Сваког дана се борим за себе, и из дана у дан покушавам да откријем ко сам, а времена има све мање и крај се ближи.

Лана Маринковић VIII$_1$

Писма из...

Била сам на острву Амулијана у Грчкој јула 2018. Седела сам на плажи. Мали таласи су ударали у обалу полако. Зелено море шуштало је као шапат. Жути песак се пресијавао и водом су се пунили отисци малих дечијих стопала.

Пила сам хладну кафу са мало млека и гледала у облаке. Били су пуфнасти и бели као вата. Изнад њих се плавило небо као најлепши цвет. Била сам зачуђена. Никада пре нисам видела тако леп призор. Мислила сам да сањам и да ћу се пробудити у апартману. Онда је почео да пада мрак и знала сам да је стварно.

Облаци су нестали, а таласи су били гласнији. Небо је било шарено, љубичасто, розе, бордо, као нацртано воденим бојама. Било ми је топло око срца. Чула сам како људи одлазе и видела моју породицу како и даље ужива у води – малог брата који плива са гумом око струка и маму и тату који га јуре.

Обузела ме је срећа и пустила сам сузу. Била сам захвална на овако дивној породици и придружила сам им се у води.

Нина Лемић VIII$_3$

Писма из...

Пре неколико година зиму сам провео на Тајланду. Заправо, то и није била зима, јер никада нисам био на топлијем месту.

Сваког дана сам се будио уз сунце и тихо таласање мора које је било одмах поред моје собе. Кад бих почео да се знојим, истог тренутка бих утрчао у воду. Море је прелепо. Толико је било чисто да сам и у великој дубини могао да видим каменчиће и рибе које пливају на дну. Плаже су пуне ситног песка, без каменчића. Иако су веома дугачке, мало је људи на њима, тако да сам уживао без страха да ме неко гледа. Боље речено, могао сам да радим шта пожелим. Поред воде сам виђао многе занимљиве врсте животиња за које да тада нисам знао.

Осим мора, плаже и животиња, било је много других ситуација које су потпуно другачије него оне на које сам навикао. Људи су добри, природа је прелепа, нема ничег чему се може наћи замерка. За мена је ово место као рај.

Марко Милак VIII$_3$

У споменар нашег разреда

Знање, доживотни пријатељи, успомене, авантуре - осам година провели смо заједно. Првог септембра 2011. пошли смо у први разред, мала дружина I$_3$ у пуном броју. Друштво се мењало, ђаци су одлазили и долазили, неки су били у потрази за новом дружином, неки су постали чланови наше екипе и сада, после осам тешких година, у одељењу нас је двадесет четворо будућих адвоката, ватрогасаца, полицајаца, доктора - свако ће наћи посао о ком машта.

Имамо много заједничких успомена које нас спајају – екскурзије, излети, рекреативна настава. Сваки тренутак који смо провели заједно чини нас великом породицом, мислили смо да не можемо једни без других, али то ће се променити за месец дана. Свака девојчица је посебна, паметна и са њима делим најлепше доживљаје. Рекреативна настава у трећем разреду помогла ми је да схватим да је важно имати најбољег пријатеља, који је увек ту кад је потребан. Дечаци су ту да нас насмеју и развеселе када је најпотребније, без њих не би било забаве на часовима. Сећаћу се свих, од Марка Анђелића, првог у дневнику, до Јане Томашевић, последње. Њима бих хтела да се највише захвалим зато што наставници увек прво њих питају. Сви ће ми недостајати, па чак и наставници.

Гледам у будућност и сваки тешки тренутак проведен са друштвом у основној школи претвара се у најлепшу прошлост.

Ивона Стојић VIII$_3$

Ана Кришто V_3

Невена Вукомановић VIII_2

У споменар нашег разреда

Када сам први пут видео ово одељење у петом разреду, знао сам да нам предстоји много занимљивих ситуација. Забава је започела већ док смо се упознавали са наставницима. Тада смо се упознали и са чудноватим начином рада Влада Маријана, нашег разредног. Он је био извор потока који је бујао од наших шала. Почетак је био мит да је он старији од самог времена и шала да је тренирао у ФК „Ахаја". После смо претпостављали да је он свемогуће биће због појединих чињеница о његовом животу. На крају седмог разреда ишли смо на екскурзију и он је као сова стражар посматрао наше кретање по ходнику хотела.

За све ове године неки су ђаци одлазили, долазили и враћали се, али је језгро одељења остало исто, а са њим и наш чудновати разредни.

Марко Мацура VIII_3

Овај луди свет и ја

Сви људи проналазе одговарајуће место за себе у овом свету. Морају да одлуче којим ће путем поћи и шта је то што буди жељу и страст за достизањем личног циља.

Жао ми је што многи људи само животаре, што не живе пуним плућима и не прате шта им срце говори. Искрено верујем да је сваки човек добар и да може да промени свет. И ја сам један од њих. Желим да се мењам, да постанем бољи и да мењам свет око себе на боље. Медији много утичу на данашње друштво и умеју да манипулишу њиме. Интернет је средство за управљање светом, и децом и одраслима. Али, ако се потрудимо, овај свет пун мржње могао би да буде свет у коме људи живе без мржње, зла и себичности.

Надам се да ћу пронаћи место за себе и учинити свет бољим местом и за мене и за друге. То није лако остварити, али ако се сви потруде, свет из маште могао би да постане стварност.

Вук Стаматовић VIII_3

У споменар нашег разреда

Моје одељење је једна лепа прича која се ускоро завршава.

Драги моји другари, хвала вам за све проведене тренутке са вама, за оне лепе и оне друге које ћу заборавити јер се само лепо памти. Памтићу наше лудорије јер смо још увек деца и склони смо збијању шала. Незамисливо је да ће ова школа остати без нас. Ко ће правити шале и школу схватати као осмо три? За нас је она лепо место где смо се дружили и успут понешто научили. Несхватљиво ми је да ћемо за мало мање од двадесет дана ући последњи пут у школу и седети у нашим клупама у учионицама у којима смо живели од понедељка до петка, од осам до један. Али, тако је, живот иде даље. Вероватно ће нам 31. маја очи бити пуне суза, присетићемо се свих успомена, двојки и четворки, дружења и шала.

Другари, желим вам све најбоље у животу. Волео бих да сваке године правимо матурско вече и да се дружимо. Била ми је част да будем део осмог три.

А сад школо, куцнуо је час, ти, школо, остајеш без нас!

Максим Јакшић VIII_3

Успомена нашег разреда

Било нам је забавно – часови, излети, рекреативна настава... За осам година познанства много сам вас заволела, али то никада нећу јавно признати.

Знам да ме последњих година памтите као депресивног корејског фанатика, али не желим да ме се тако сећате. Не желим да се сећате лоших ствари које сам рекла и урадила. Желим да се сећате само дивних тренутака.

Жао ми је зато што нисам била особа коју сте могли да сматрате пријатељем. Било ми је забавно да слушам ваше разговоре, гледам како правите несташлуке због којих сте могли да завршите у болници. Хтела сам да ме запамтите као интересантну особу и то је, вероватно, разлог што сам говорила чудне ствари. Сада знам да ћу се посветити уметничкој каријери.

Ви ћете отићи својим путем. Желим да знате да сте посебан део мог живота. Хвала вам што сте ме обликовали у особу која данас јесам.

Волим вас све.

Нађа Миловановић VIII_3

Нина Радан VI1

Интервју са Десом

У овом броју *Маштарије* доносе интервју који је ученик Сава Крнетић направио са сервирком у школској кухињи Десанком Грубјешић.

Увод

Ученици млађих разреда у нашој школи остају после часова у боравку и иду на ручак у трпезарију. Врата која воде до ње налазе се поред зелених металних врата, споредног улаза у школу. Трпезарија се састоји из четири дела: места за прање руку, ђачке и наставничке сале и кухиње.

У наставничком делу ручају, осим наставника, и нека деца, као на пример ја. Тај део користе и гости, теткице и остатак школског особља. То је место са дивним сликама на зидовима, тамо је тихо и лепо, нико не галами и не свађа се. Волим да седим испод слике планинског предела јер ме подсећа на планину Дурмитор на којој проводим свако лето.

Ученик сам четвртог разреда и добро сам се упознао са сервирком Десом. Она је пре ручка у кухињи, пере и припрема посуђе. Кад дођу деца, она сервира и послужи јело. Врло је љубазна, пази да се деца лепо понашају и да брину о хигијени.

Тужан сам што се ове школске године завршава мој одлазак на ручак у школи. Недостајаће ми дуги разговори са Десом и атмосфера - лупкање кашика, прича, смех... Биће ми жао што нисам тамо када су на јеловнику макароне са месом или мој омиљени колач.

Сећам се дана када сам први пут ушао у трпезарију. Тада сам упознао Десу и ону дивну слику. Касније сам видео маце које долазе у двориште поред и које Деса храни. Нацртао сам неколико цртежа мачака као поклон Деси, а за крај четвртог разреда сам спремио посебно изненађење. Прошле године сам на Жабљаку купио магнет са мачкама и треба ускоро да јој га поклоним.

Друго изненађење за Десу су питања која сам припремио за интервју са њом. Она је одговорила на сва питања и у школском листу представљамо причу о Деси и ручку у школи.

Интервју са Десом

Сава: Десо, какав је посао сервирке?

Деса: Посао сервирке у школској кухињи се у много чему разликује од осталих радних места у школи. Почећу од униформе која је обавезна. Чине је бели мантил, панталоне, рукавице, капа и кломпе. Радни дан започињем у кухињи, уређујем трпезарију и столове и припремам посуђе и есцајг за ручак. Храна стиже нешто пре поднева, око дванаест сати почиње ручак и ђаци долазе по групама наредна два сата.

Сава: Како се слажеш са децом?

Деса: Добро се слажем са децом и увек нађем начин да решимо проблеме који се појаве. Неки ученици су мало несташнији за време ручка, па се договоримо да се угледају на оне другаре који се изузетно лепо понашају за столом. У трпезарији је постављен и Бонтон тако да могу да се подсете на правила понашања и онда се сви смире.

Помажу ми и учитељице које долазе са својим одељењем и брину о томе да свако дете опере руке пре уласка у трпезарију и иза себе остави чист сто за следећу групу.

Морам да споменем ђака четвртог разреда Саву Крнетића који је много озбиљнији од појединих вршњака и веома се лепо понаша за време ручка. Увек ме пита јесам ли се уморила и поразговара са мном. Причамо о кућним љубимцима и о мацама које које храним, а долазе у двориште. Обрадовао ме је његов поклон, магнет са мацама, и било ми је драго кад је донео питања за овај интервју.

Сава: Шта деца воле да једу, а шта не?

Деса: На овом радном месту радим тринаест година тако да добро познајем децу и њихове навике и жеље у исхрани. Има дана када им се свиђа све, а има и оних када им ништа није по вољи. Од јела највише воле шпагете болоњезе, а најмање сладак купус. Воле воће и колач са вишњом. Понекад им је хлеб омиљена храна, посебно ако им се ручак није свиђао и остану гладни. Кад се поподне уморе од писања домаћег задатка и играју се испред трпезарије, сврате и питају има ли хлеба и павлаке. Нека јела, као боранија, служе се са павлаком, али деца више воле да се намаже на хлеб, него да буде у тањиру. Увек остане нешто павлаке у фрижидеру и онда су хлеб и павлака права посластица за ужину.

Сава: Да ли старији ученици долазе у трпезарију?

Деса: У време ручка долазе и старији ђаци, питају да ли могу да узму колач, а кад се заврши ручак за млађе, дођу и они по парче хлеба. Неки сврате да питају како сам и да виде како се нови прваци понашају у трпезарији.

Сава: Да ли сви ђаци млађих разреда долазе на ручак?

Деса: Не долазе сви, првака увек има највише, ове године их је око сто. И другака има доста, а већ од трећег разреда неки ученици иду кући после школе, а неки иако су у боравку, не иду на ручак. Волела бих да више ђака буде на ручку, свеже спремљена храна је много боља од чипса или смокија. Осим тога, уз ручак се добија и ужина, воће или колач, такође припремљен тог дана. Надам се да ће следеће школске године више деце бити у трпезарији у време ручка.

Сава: Десо, хвала за одговоре. Доћи ћу у септембру да проверим да ли се твоја жеља испунла.

Практични радови

На часовима технике и технологије и техничког и информатичког образовања у другом полугодишту 2018/2019. ученици шестог, седмог и осмог разреда су радили практичне радове и пројектне задатке.

Ученици шестог разреда су имали задатак да направе модел, макету, сеоског домаћинства. То је био наставак активности пројекта „На крилима књиге" у ком су у првом полугодишту учествовали ученици VI_4 и VI_5. Задатак су радили у групама. Прво су са наставницама Наташом Томић и Бојаном Весковић разговарали о задатој теми. Свака група ђака је разрадила своју идеју кроз скицу. Затим су бирали материјале које ће користити (картон, дрво, камен, глину, земљу...) и израдили пројектне задатке. Показали су да су веома вешти и креативни.

Циљ пројекта је био да ученици створе осећај о величини објекта у простору, науче да обрађују разне врсте материјала, развијају креативност, припреме и организују радно окружење одређујући одговарајуће алате и опрему у складу са материјалом који се обрађује, израде макету, активно учествују у раду групе и покажу поштовање према сарадницима.

Ученици седмог разреда су радили практичне радове обрадом метала - лима и жице. Користили су конструкторске комплете и правили моделе бунара и чивилука. Циљ активности је био да ђаци самостално или у групи направе производ/модел поштујући принципе економичног искоришћења материјала и рационалног одабира алата и примењујући процедуре у складу са принципима безбедности на раду.

Ученици осмог разреда су правили струјно коло са светлећим диодама, транзисторима и отпорницима. Циљ активности је био да деца разумеју начин функционисања струјног кола и његових елелмената, као и повезивање садржаја техничког и информатичког образовања и физике.

Наташа Томић и Бојана Весковић

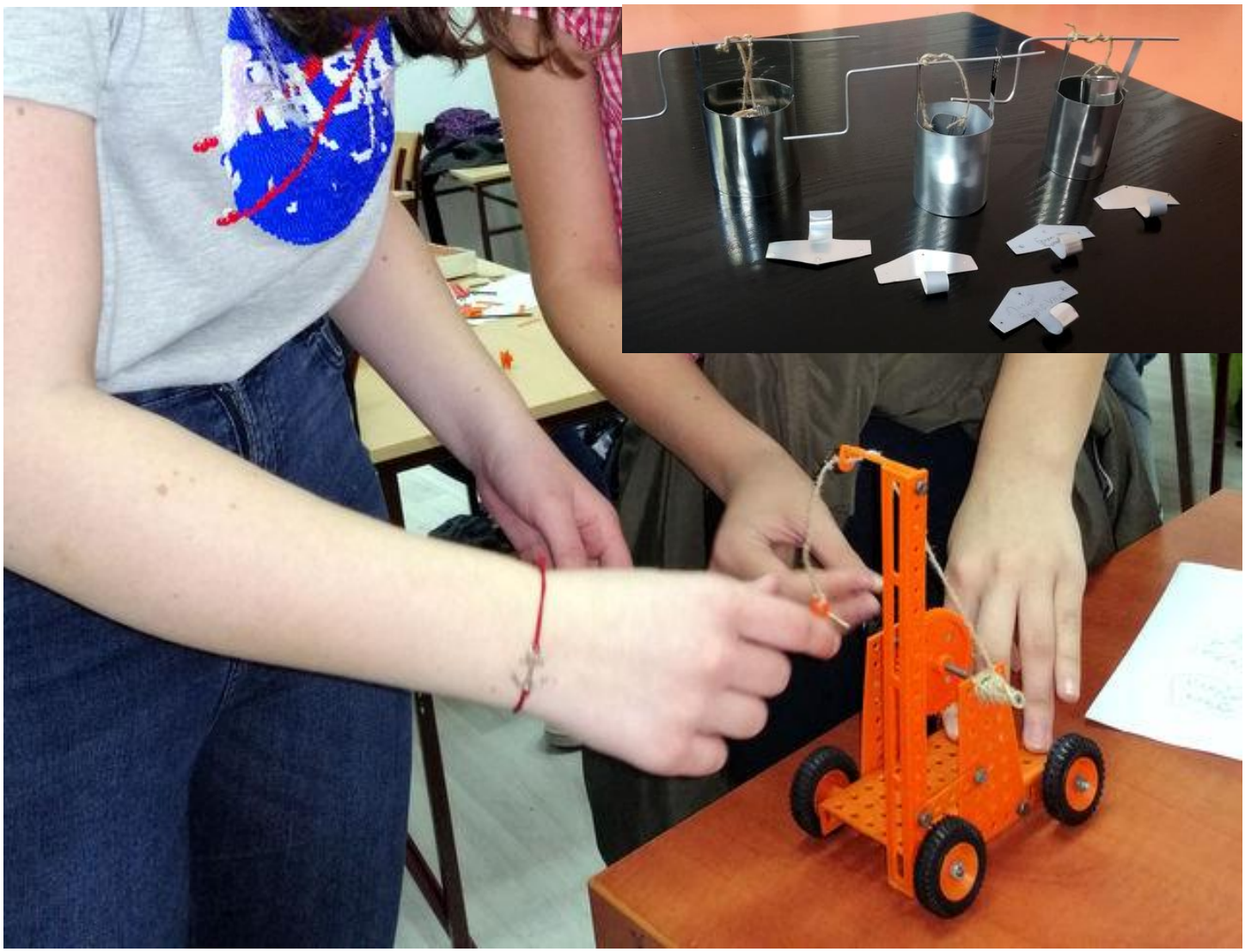

Читам, па шта

Ученица V_2 Нина Орландић освојила је треће место на такмичењу „Читам, па шта?" које је организовала Библиотека града Београда. Завршни сусрет је одржан 12. јуна 2019.

Аутори најбољих приказа су добили награде и дипломе у Библиотеци „Петар Кочић" на Врачару.

Ученике, наставнике и библиотекаре је поздравила Александра Вићентијевић, писац Зоран Пеневски је говорио о читању и књигама, а жири је образложио своју одлуку уз неколико цитата из дечијих радова.

Награђени су прочитали по један свој рад, а онда је дружење настављено у разговору о следећој сезони такмичења.

У школском листу представљамо радове две ученице наше школе, Нине Орландић и Маше Гавриловић, које су учествовале у овој четвртој сезони такмичења.

Слађана Галушка

„Чарли и фабрика чоколаде", Роалд Дал - Бајка о Чарлију и чоколади

„Чарли и фабрика чоколаде" је књига која говори о дечаку по имену Чарли и његовој скромној породици која једва преживљава зимске дане. За то време друга деца уживају играјући игрице и једући слаткише који се производе у фабрици чоколаде господина Вонке. О тим слаткишима Чарли само може да машта.

Чарли је живео са мамом, татом и њиховим родитељима у малој кућици без воде грејања и других ствари које су неопходне за нормалан живот. Преко пута њихове куће налазила се најпознатија фабрика чоколаде на свету. Пошто су били врло сиромашни, Чарлијеви родитељи су само једном годишње могли да му приуште такав слаткиш и то за његов рођендан.

Једног дана цео град је обасјала срећа када су чули да ће господин Вонка по први пут дозволити да петоро деце и њихови пратиоци уђу у фабрику.То ће бити она деца која пронађу златну улазницу. Првих неколико дана четири улазнице су пронашла најбогатија и најразмаженија деца која су дневно куповала по 20 чоколада. Последњег дана, пету улазницу пронашао је Чарли када је случајно нашао новац на улици и купио чоколадицу.

Књига даље прати авантуре јунака у фабрици чоколаде. Договор између деце и господина Вонке је био да се ништа не дира и не испробава без његове дозволе. Међутим, деца и њихови родитељи су показали нестрпљивост, похлепу, себичност и посегнули су за слаткишима и другим изумима упркос забрани. Једини који су се придржавали договора и уздржавали од свих примамљивих посластица били су најскромнији међу њима – Чарли и његов деда. Скромност, послушност и поштење Чарлија довели су до тога да господин Вонка увиди његове врлине и богато га награди. Како није имао друге ближе рођаке, он одлучује да Чарлију и његовој породици поклони фабрику и на тај начин им омогући лагоднији живот. Такву одлуку је донео јер је схватио да се Чарли и његова породица искрено диве његовој фабрици и изумима.

Ова књига показује како се врлине као што су скромност, поштење и разумност и даље цене. Те особине није поседовао само Чарли већ и његови родитељи, бака и деда и сам господин Вонка. Роман због тога подсећа на бајку. На једној страни писац приказује лоше особине деце - прождрљивост, безобзирност, превише гледања телевизије, а на другој како би требало да се понашамо - да проводимо више времена напољу и да не једемо превише слаткиша. Бајковити су и необични помоћници господина Вонке, патуљци и веверице, као и чудновате направе у фабрици.

Књигу препоручујем и деци и одраслима јер је врло духовита, пуна занимљивих авантура. Она ми је помогла да спознам да треба да будем задовољна оним што имам, да се радујем малим стварима, ценим све што су други постигли и да се не подсмевам туђим достигнућима. Верујем да ће и други читаоци то увидети.

Нина Орландић V_2

„Тајна жутог балона“, Никол Лезије - Потрага за Еленом

Наслов романа, тј. реч тајна, привукао ме је да прочитам књигу. Почетак је био веома мистериозан. Десетогодишња девојчица Доминика остаје код куће за летњи распуст. Док је размишљала како је усамљена јер су њени другови отишли из града, на њену терасу је слетео жути велики балон, леп попут сунца. Пукао је и остала је само порука привезана за траку: „Сама сам..., хоћеш ли да ми будеш пријатељ? Елена.“

Балон се појавио брзо и то ми се веома допало! Хтео је да га баш Доминика ухвати и да његова тајанствена порука одреди даље догађаје. Постала сам веома знатижељна и са узбуђењем читала роман питајући се да ли се две девојчице срећу. Доминика је поделила причу о поруци са својим тринаестогодишњим братом Мишелом, љубитељом књига, животиња, цвећа, авантура. Као искусни читалац криминалистичких романа могао је да јој помогне у проналажењу Елене. Прихватио је улогу детектива и у истраживању користио све постојеће информације: траку за косу којом је Елена прикачила поруку, балон и његову боју, правац одакле је дошао...

Доминика је за Еленом трагала по посластичарницама, галантеријским радњама, вашару... А онда, балон их је довео до једног парка у ком су упознали старог сликара. Он је причао о девојчици плаве косе и плавих очију, коју је бака гурала у колицима, и о једном предивном жутом балону који је носила једног дана. Та девојчица је била тајанствена Елена.

Много тога се још издешавало, али ако вас заиста интересује шта, морате сами да прочитате. Наравно, Доминика и Елена су се среле, у међувремену Елена је била оперисана и могла је да хода. Девојчице су заједно пустиле нови жути балон надајући се да ће донети срећу још некој усамљениј девојчици.

У овој књизи има мистерије, истраживања, трагања, авантура, срећног краја – све што се мени свиђа. Једино ми је жао што писац није детаљније описао како Доминика изгледа.Она је један од најнеобичнијих ликова са којим сам се икада упознала. Осећа да ће Елена бити њена најбоља другарица и одлучно креће у потрагу за њом. Не одустаје чак и кад изгледа да неће успети. Научила ме је да треба помоћи другима ако то траже од нас.

Књигу сам читала док сам била на распусту и боравила ван Београда код баке. Тамо нема много деце и једино могу да се играм са рођацима који су млађи од мене. Замишљала сам како у двориште слеће балон и како проналазим другарицу за игру и то ми је учинило лето лепшим.

Ова књига је међу најбољима које сам икад прочитала и захваљујем њеном писцу што ју је поделио са нама.

Маша Гавриловић V_2

„Четири и по пријатеља“, Јоахим Фридрих - Ротквица проналази пријатеље

Прочитала сам први део серијала „Четири и по пријатеља“ у коме је главни јунак дечак кога зову Ротквица. Он је усамљен, нема другаре и тешко се уклапа у друштво. Има сестру Штефи, која заједно са Калетом и Фридхелмом чини детективску дружину Kalle&Co. Они заједно решавају мистерије, а вођа екипе је Кале.

Ротквица се боље осећа у друштву млађе деце и чува Бастија, бебу својих комшија. Једном приликом, док га је шетао у колицима, налетео је на пећину у којој је пронашао плишаног меду и лутку. У пећини је била и мапа закопаног блага. Ротквица је испричао сестри о необичном открићу, а она је о томе обавестила своје пријатеље. Били су радознали, позвали су Ротквицу да им покаже мапу и онда су га примили у дружину да би заједно трагали за благом. Било их је четворо плус једна беба која је она половина у називу романа. Јунаци су пролазили кроз разне пустоловине, неизвесне, смешне, узбудљиве...

Иако су пронашли један златник, испоставило се на крају да је Ротквица измислио део приче - меда и лутка су били стварни и дали му идеју да сам направи мапу како би стекао пријатеље и дружио се са вршњацима. Када су остали то сазнали, прво су се наљутили, а онда прихватили Роктквицу као другара. Схватили су да је веома паметан кад је умео да направи такву мапу и да све тако лепо измисли.

Више о расплету догађаја у књизи сазнаћете ако је прочитате.

Овај роман је диван и допао ми се јер говори како треба да верујемо у себе и како је пријатељство веома важна ствар у животу сваког од нас. Док сам читала, сетила сам се другарице из вртића која је била повучена и на коју друга деца нису обраћала пажњу. Хтела сам да јој помогнем, па сам показала другима да је она добра и осећајна и након месец дана имала је много другара.

Препоручујем свој деци ову књигу зато што из ње могу да науче како да буду детективи и како да препознају усамљено дете попут Ротквице и помогну му.

Ближи се распуст и ето прилике да се дружите и са добром књигом.

Маша Гавриловић V_2

„Четири и по пријатеља", Јоахим Фридрих - Заврзламе

Серијал књига „Четири и по пријатеља" Јоахима Фридриха има више делова чија радња није повезана, али се у свим појављују исти ликови. То су четири другара, отприлике мојих година, који чине детективску агенцију Kalle&Co. Дружину предводи Кале, најискуснији детектив међу њима а чине је још брат и сестра близанци и главни лик ове књиге - Фридхелм. Он је дечак који живи само са мамом која много ради и зато је приморан да буде самосталан, сналажљив и одговоран и више него што треба у његовим годинама. Пети члан ове дружине је пас Лепотан кога је Фридхелм удомио.

Авантура описана у књизи „Четири и по пријатеља и крик из зборнице" започиње доласком новог домара у школу ове дружине. Истовремено се дешавају и неке чудне ствари: нестаје наставничина пудријера, чује се крик из зборнице, појављује се непостојећа цедуљица… Нови домар је осумњичени за те догађаје. У његовој старој вили живи „тајанствени" станар, кога деца виде само издалека као сенку и сматрају га другим осумњиченим за ове мистерије. Читајући даље са нестрпљењем сам ишчекивала најмању грешку домара и његовог тајанственог станара која би доказала њихову кривицу. Испоставило се да ме је књига све време наводила на погрешан траг, што је писац и хтео да постигне. Из минута у минут моја је радозналост расла, јер се радња развијала тако да су и други ликови могли бити одговорни за ове догађаје. Нећу вам открити ко је крив за све заврзламе које се дешавају дружини, али признаћу да ја нисам успела сама да откријем кривца.

Књига је све време држала моју пажњу, доводила до тога да читам дуже него иначе и пробудила детектива у мени. Десило се тако да је пре неки дан лоптица моје сестре нестала док се она играла у дворишту испред куће. Сетила сам се да наша комшиница из зграде преко пута има пса који се шетао баш у време када се моја сестра играла у песку. Са наше терасе се види њена тераса. Узела сам дедин двоглед и посматрала. Убрзо се појавио пас носећи у устима црвену лоптицу. „Јеее! То је лоптица коју тражим!" Отишла сам до комшинице и рекла јој да мислим да се њен пас игра лоптицом моје сестре. Није била сигурна у моју причу, али ме је пустила да проверим. Заиста, на лоптици је било писало Лола, јер моја сестра свуда пише своје име. Комшиница се извинила, а ја сам сва поносна на себе однела лоптицу сестри.

Заплет и неизвесност ове књиге привукле су моју пажњу и зато сам пожелела да прочитам и друге делове приче из детективкске агенције Kalle&Co. Препоручујем их за читање и свим малим авантуристима који жуде за пустоловинама и мистеријама и њиховим решавањем.

Нина Орландић

„Тата, ти си луд", Вилијам Саројан

Прилике, сазнање и уметност

Књига „Тата, ти си луд" Вилијама Саројана је другачија од оних које сам читала раније, у њој има пуно топлине и љубави између деце и одраслих.

Ово је прича о односу десетогодишњег дечака и његовог оца и о породици у којој су родитељи разведени, али се труде да њихова деца буду срећна.

Главни јунак живи са мајком, а онда га отац позива да неко време живи са њим. Помаже му да боље разуме живот и да зна како да се снађе у тешким ситуацијама. Они разговарају о школи, љубави и мржњи, животним приликама, сазнању, уметности. Отац је мудар и даје сину савете и тако му каже: „Прилике су ретко кад повољне, па је боље да одмах почнеш учити како да живиш у тешким приликама."

Највише су ми се допале очеве речи о сазнању: „Истина је да ниједан човек није могао то да објасни другоме, па ни отац сину. Знаћеш шта је сазнање кад га будеш стекао. Сигурно ћеш знати. То је највећа ствар уопште."

На питање шта је уметност, тата одговара: „Све. Све што нарочито погледаш, све што нарочито видиш, све што нарочито урадиш, све што нарочито издвајаш. Да није било уметности, већ одавно бисмо нестали са лица земље."

Ова је књига заиста поучна - писац је објаснио неке веома важне животне ствари тако да их деца разумеју. Научила сам да треба да увек знам које су ми ствари битне и да се на њих фокусирам и тако остварим своје жеље.

Отац је разуман, стрпљив и вољан да помогне сину. Писац је, веома је маштовит и предлаже сину да напише књигу и на крају приче дечак то прихвата.

Дешавања у роману су ме подсетила на мој однос са родитељима. Они су разведени, живим са мамом и очухом и не проводим много времена са татом, али кад смо заједно, лепо се дружимо. Он се труди да ми објасни све што не разумем и да ми помогне ако имам неки проблем. Моји родитељи имају добар међусобни однос и заједно ми пружају подршку да остварим своје снове. Моја мама је архитекта и уметник и прави различите предмете осликане у техници декупаж. Њено стваралаштво је инспирација и за мене. Волим да пишем, цртам и певам. Писање приказа и цртање илустрација за конкурс „Читам, па шта?" је за мене један од начина да покажем своју креативност и са другима поделим своја дела.

Роман „Тата, ти си луд" препоручујем свој деци, посебно оној која се не слажу добро са својим родитељима, и мамама и татама да се сете колико је важно да буду подршка деци.

Маша Гавриловић

„Тата, ти си луд", Вилијам Саројан

Тата - мој најбољи друг

Роман „Тата, ти си луд" написао је Вилијам Саројан 1957. године. Књига прати живот једне породице коју чине тата, мама, син и ћерка. Иако деца живе само са мамом, они су у веома добрим односима са оцем. Празнике и распусте увек проводе са њим.

Књига почиње када отац сину поклања свој последњи роман у нади да ће дечак из њега научити и заволети вештину писања. Да би га боље подучавао и дао му идеје за писање, отац позива дечака да се пресели код њега на одређено време. Тада му живот постаје другачији од оног који је до тада водио и који воде његови вршњаци. Отац је био писац, маштовит и креативан, те је у сваком живом бићу и свакој ситуацији проналазио нешто позитивно, изводио поуку саткану у лепој мисли. Ако дечак мисли да је мржња осећање које се потискује и кога треба да се стиди, отац га разуверава речима: „Ако можеш да волиш, можеш и да мрзиш. Мржња је веома корисно осећање ако је човек разуме." Син и отац имају искрен однос и разговарају отворено о свакој дечаковој мисли, осећању, недоумици или бризи, а истовремено све то проживљавају кроз разне авантуре. Заједно су ишли у лов, риболов, путовали у очево родно место, а уједно водили дуге разговоре о жељама, плановима и сновима.

Отац је дечака научио да гледа на свет другачијим очима којима може да види да сваки предмет или живо биће, па чак и најмање, као бубе и шкољке на које не обраћамо пажњу, треба да ценимо и поштујемо јер они са разлогом постоје на овом свету. Отац цени дечака, уважава његово мишљење, договара се са њим око свега и стало му је до његових осећања. Таквим односом дечак добија самопоуздање јер се његово мишљење и идеје уважавају, те има свој став и не плаши се да каже шта мисли. На крају је признао оцу да је одлучио да и сам напише роман и отац га је у томе подржао.

Део књиге који ми се највише допао је прича о прослави Божића. Цела породица је на окупу, отац је дошао у кућу где дечак и девојчица живе са мајком. Заједно су уживали у вечери коју је мајка спремила. Родитељи су разведени, али да би деца заиста уживала у празнику, они чине све да им то омогуће. Научила сам да одрасли могу и морају да поштују дечија осећања, нарочито кад су деца мала, и тако им помогну да преброде тешке дане у животу раздвојене породице.

Већ на почетку књиге приказана је атмосфера другачија од данашње - говори о искреном и блиском односу између оца и сина. То ми је пријало после толико књига које говоре о усамљености и отуђености, као на пример у роману „Аги и Ема", који смо недавно читали за лектиру.

Иако су корице књиге „Тата, ти си луд" сасвим обичне и нема много илустрација, па не делује баш интересантно на први поглед, писац је успео да ме увуче у све авантуре, измами осмех и наведе на размишљање. Књига би била занимљива и одраслима да се подсете детињства пуног ситних незгода, игре и тајни, али и да схвате да би и данашња деца волела да одрасли имају више времена за њих.

Нина Орландић

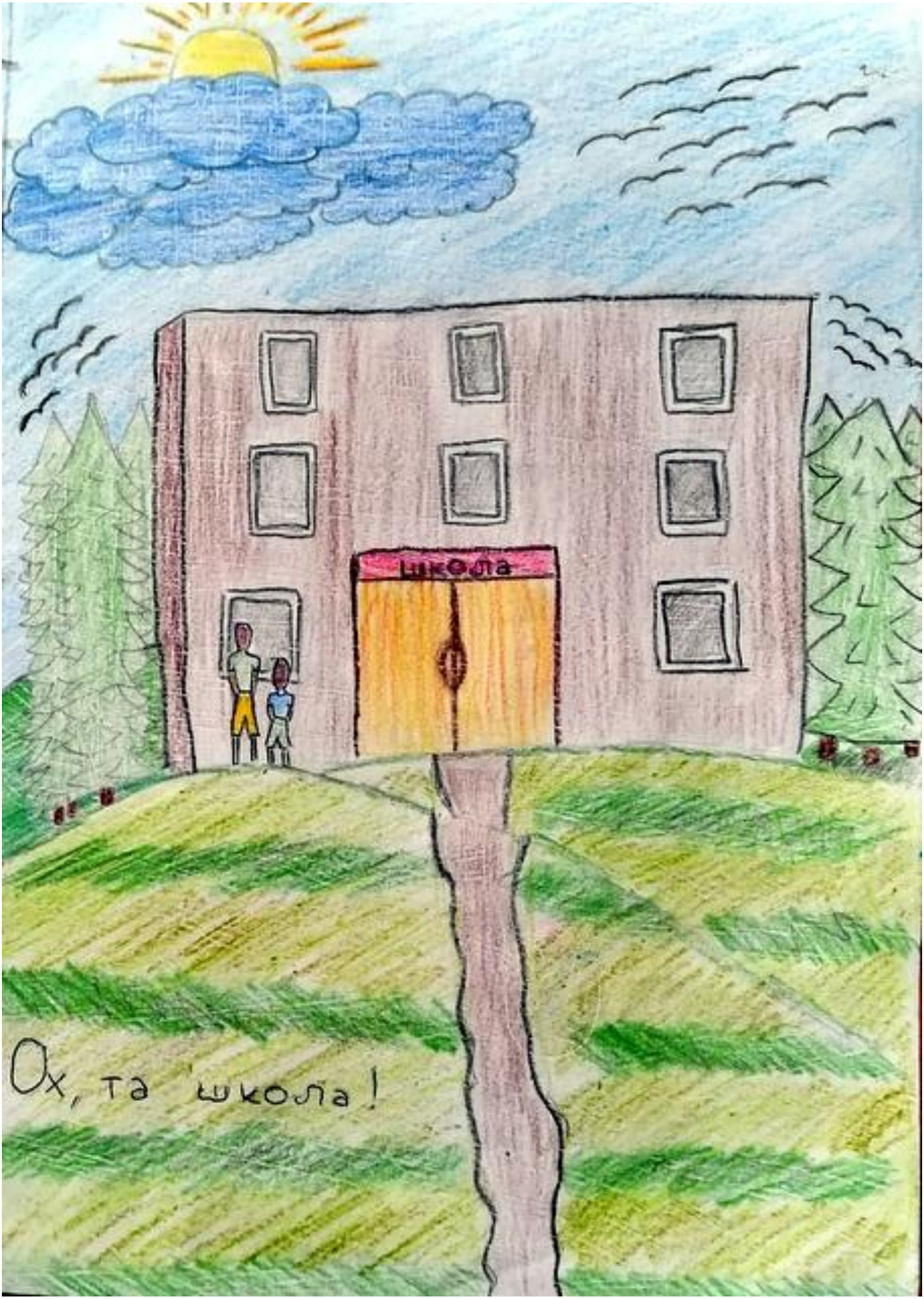
школа
Ох, та школа!